

ארע הדבר ביום, אוולי היה קל-פדר בעיני תבריות): האיש הקדוש בחדר וברמת-כל-כך, עד כי טענו היה, אם יתן את גנין כה גדול, מותר למסות-קדושים יחשב. הוא גם שפט, כי האיש, שזרה דברים בלתי-צודקים כל כך כנגד הقدسיה, הוא חוטא, והצדיק, כי אם הלה לא יטעיק לו ראיון, יפסח על התפילה הרגילה לשלומו. ובכן, מה היה עשו איסת-אלוהים זה, אילו ראה בימיו, שבגלל היהודים הבופרים נחרשות קוצרות הقدسיה?

3. ולא פחרות שנאו ותפכו אורכם קיפרייאזוס הקדושים ואיש האלוהים את אגדאותם. ויררה מזו. כדי שפדיים מכתיביהם, הם תעבורו או רטור את הרשות הפקשנית שביבריהם מאשר כל שפט של פובדי האליילים. ובעקנות אטונתם הקדושה ודבקותם המסתורה בשמי של האגדים הללו הלאו כל מנהיגיהם של כנסיותם-גואליה והן החליטו כי על כל הדוגרים לגוזו ולרטק בליל מל שחוך עם היהודים, שהוא סמא פסיקרו. ואנו חלטנו להעלות את דרכיהם בעקבין זה ובהת恭ף עליהם להראות להלו, כמה נתבע הוא השיטור עס.

4. סוף כל כנסית המשיח יודעת, איזה מלודט פזולה, איש אדריך וסימיב. דבר היה אלכימוס אויריטוס הבישוף של כנסית זינת. כמה גדול היה והגן אפולינגריס הקדושים, הבישוף של כנסית-וואלנסיה, פידיים עצילי עד הירום הזה לא רק הכתבים על עליילותיו אלא גם הנסים החכמים שפעה. כמה בדול היה הקדושה ותאמת בגרגוריאוס הקדוש, הבישוף של כנסית הלינגרזים, פידיים עד הירום הזה תולדות חייו, סוף חייו והכבוד שגידין לו כל ידי הقدسיה. וכמה בדול היה מפזרתו של וירגונטילו, הבישוף של כנסית לוגונזום, פידיים לא רק בתבורי פלו אלא גם כתבייהם של אחרים אודיתו. ובכן, אישים אלה גועדו יחד בשם חזון נס"ל, בין הארץ, בזקמן: "כומר רם-מעלה כי ישתחז ספורה של איזה שהוא בומר שהו כופר, לא יזכה לשלווה* בספרק מגה. בומרים נחותתי-דרבה כי יגען (לפטון) זאת, יולקו. אורלם התקבזה שלגנו אסורה גם על ההדיונות את ספורהיהם כל היהודים, ולא יוכל לחסם שום כומר שלגנו כל מי שפודה בפזרה כי יהודים. ובסיטות תקנויותיהם פטו סבבם בונוכחותם של האדרון (שהרי) כמי שהוא פצמו או מר: "במקום אבר יאספו בניים או שלושה בשמי, שם אידי גתוקם", כי הזריר לא מזרע: "אם, איזו, איש שבין הבישופים הקדושים, שאישרו ידיהם את התקנות הנוכחות, וכן אם (איס מבין) אלה, שהלאוהים יחפוץ בהם שיחיו לירשיי-מרקם, לא יקיעו** את כלל שפפן ויסור סמה שהוחלט בהשראת עליינה ובהת恭פת הוווי ידע לו, כי יפזר לדין כל שמיט ושל הقدسיה כאחד".

5. כמה גדולים היו פצלו ולמזרתו של קיסאריווס הקדושים, הבישוף של כנסית ארל, מוכחות יצירתו לרבות והמצהירות, זה גועד יחד עם 35 בישופים וסמלאי-סקופס בשם האדרון למגן הבנחת וחיזקה של האמת הקתולית וקובע, בין השאר, קר: "להבאים ימנעו כל אונשי-הכטורה והחדירות טפערותיהם של היהודים ואישם (שם) לא יארח אונטו *** לסתירה. כי, לאחר שם איזו זורכים את האכלים הנזובים אצל הדוגרים, לא הגוזן הואר וחייב לזרק קדרת הואר, שהזרק זרדים או כלים אם מאכליהם; וכי, לאחר שטמאים בעינוייהם הדברים שאנז סקלרים מהם **** מן הירודים ברשות הפליה, מתחילם. הקחולים להיות בחותם מן היהודים, אם אונטו זורכיים את אונריהם (לטם)**. אבר שם שמי (לטינו) בעוד שם דוחים את אשר אונז פגישיים (לטם)**.

* למחילה גורנאות.

** נכסס כתוב: relecta רחביות כיילו כתוב: relicta.

*** נכסס: nos, ואצל migne בתרב eos; ומשום ה- eos שבסכט, (מהם) סוגרונו.

**** נכסס: quae -- nos sumimus ab illis, ואילו אצל Migne כתוב: quae -- nos summus, ab illis ³

leve forsitan putaretur, si hodie contingeret — vir sanctus in tantum exhorruit et ab 826—827 hominatus est, ut mortem pro tali negotio susceptam martyrii loco non dubitaret sibi esse cessuram. Prevaricatorem etiam iudicavit tam iniusta contra ecclesiam precipientem et, nisi sibi locum audiencie reservasset, solitam pro eo intercessionem se intermissurum testatus est. Quid hic igitur vir Dei credendus est fuisse facturus^a, si vidisset suo tempore Iudeorum infidelium causa canonica statuta convelli?

(c. 3) Nec sanctissimus Cyprianus et homo Dei Athanasius minore illos odio abominantur: quia potius, sicut eorum litterae testes sunt, infidelitatis eorum obstinatissimam impietatem supra omnem gentilium execratur errorem. Quorum religiosissimam fidem et Christo deditam devotionem omnes ecclesiarum Gallicanarum^b reverentissimi gubernatores secuti totam Iudeorum ex integro pollutissimam societatem fugiendam penitus christianis omniaibus esse sanxerunt. Quorum nos de hac ratione sententias ponere et ex his quam sit execrabilis ipsorum consortium decrevimus e vestigio demonstrare^c.

(c. 4) Alchimus Avitus^d, ecclesiae Vienensis episcopus, quam eximius doctor hortodoxus et facundus extiterit, pene tota novit ecclesia Christi. Sanctus Apollinaris, episcopus ecclesiae Valentiae, quantus fuerit et sit, non solum gesta de eo scripta, sed et crebra eius miracula usque hodie sublimiter testantur. Sanctus Gregorius, Lingonice ecclesiae episcopus, quanto sanctitatis et veritatis fuerit, vita eius scripta et finis vitae atque honor ei ab ecclesia delatus usque hodie testes sunt. Viventius, ecclesiae Lugdunensis episcopus, cuius doctrinae fuerit, non solum ipsa, sed et aliorum de eo scripta testantur. Hi ergo cum aliis XX reverentissimis episcopis in nomine Domini congregati pro defensione et statu ecclesiae de re superius memorata ita inter cetera statuerunt^e: 'Si superioris^f loci clericus heretici cuiuscumque clerici convivio interfuerit, anni spatio pacem non habeat Quod iuniores clerici si presumaverint, vapulabunt^g. A Iudeorum vero convivii etiam laicos constitutio nostra prohibuit, nec cum ullo clero nostro panem comedat^h, quisquis Iudeorum convivio fuerit inquinatus'. Et in conclusione statutorum auorum confisi de presentia Domini, sicut ipse ait: 'Ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum ego in medio eorum', ita sanxeruntⁱ: 'Quocirca haec, que superna inspiratione communi consensu^j placuerunt, si quis sacerdotum antistitum, qui statuta presentia subscriptionibus propriis firmaverunt, necnon et quos eorum Deus esse voluerit successores, recte integritate observationis excesserit, reum se divinitatis pariter et fraternitatis iudicio futurum esse cognoscat'.

(c. 5). Sanctus^k Cesarius ecclesiae Arelatensis episcopus, cuius meriti et doctrine fuerit, multa eius et preclara monumenta^l designant. Hic cum XXXV episcopis [et] vicariis episcoporum^m congregatis in unum in nomine Domini pro defensione et confirmatione catholice veritatis inter cetera statuit itaⁿ: 'Omnes deinceps clerici sive laici Iudeorum convivia evitent et nec nos ad convivium quis excipiat, quia cum apud christianos cybis remunimur non utantur, indignum est aliquis sacrilegum eorum cybos^o a christianis sumi, cum que apostolo permittente nos sumimus ab illis, iudicemus iustum, ne sic inferiores incipient eum catholici quam Iudei, si nos his quae ab illis apponantur^p utantur, illi vero a nobis oblati contempanant'.

^a) factus corr. in -sa P. ^b) galligan. corr. in -can. P. ^c) -oris e corr. P. ^d) concedat secundo in superscr. P. ^e) consensu sen. del. P. ^f) monum. corr. in monim. P. ^g) episcopo rum in mary. levator. ^h) in mary. V. ⁱ) cybis P. ^j) opponuntur P.

^k) Testimonio de Iudaeis quae secundum repetitaverunt magna ex parte in concilio Mediane c. 73 (Capitul. reg. Franc. II, 417, 418, cf. p. 389). ^l) Hoc capite utiliter Amulo c. 56 (col. 181). ^m) Concil. Epaon. c. 15 (Concilium aeri Meroving. p. 22; dic. Asti opp. ed. Peiper p. 169). ⁿ) id. c. 40 p. 32. ^o) Hoc capite nemo est Amulo c. 56 (col. 181). ^p) Concil. Agat. c. 40 (Manu Coll. conc. VIII, 331).

6. פריסוקו הבישוף של כנסית לודז'ינס, אופטימוס גויטוף של כנסית-הסגורים, רסוריוס הבישוף של כנסית-הגנדיות וסיאוגריזוס הקדוש הבישוף של כנסית-האיידוראים חידשו, עם דבריהם רביים אחרים, את תקנות הכנסייה וגדרו כשלקמן: "יהודים לא יתנו שופטים על נוצרים ולא יורשו לתהום מוכסמים, אבל האלוות יואריל למסגרת זאת!- יידמו טהורה כהונזדריכם כטהרבדים לה". בחלשא לזרו של האדון ותמלך הילזברטוס, זכרובו לברכה, לא פיגטו לעראן של הפסחא, הראות להתהלך ברכבות או בשוק מסעודה האדון עד לראשן של הפסחא, כי אם בדבר מסום בז'ינו (הנזרדים).*

והם יתגלו כבוד בכל כוונתי האדון ובאנשי הכהונה ולא יעוזו לשנות במועד הכהנים אלא אם גסומו לשנות כן. ואם, בכל זאת, יצעו לשנות זאת, הם יפגעו כל ידי שופטי המקרים, הכל לפדי מעמדו. המפשי של האיש.

זהם ברצוי לא יעוץ להשתתף בסעודתיהם של היהודים. ואם מיטהו יucz לפרט כן, יהא זה (והם מלזצ'יר זאת) איש כסולה או הדירות, הרוי ידווע לכל מי שננטם במשעי-הרשות שליהם, כי פלון להמנע מסבוג צם כל ברצוי. ואמנם נקבע זה-כבר, לא רק על ידי התקווה הכנסייה אלא גם בחסדי החוקים, מהן צדין לקיים בדבר הנזרדים, שנקב עזילתם ושבותם או עזק מעשי-חרסית כל-שהם באים לידי פגיעה אצל היהודים. ואך על פי כן עלהה כירום הקובלנה סכמה וכמה דודים, כי יהודים מסודרים השווים בערבים או בCAF'רים חוצמת ועצות מצחן גדרו עלייהם וכדלה כל בר, עד שאין גם מספחים לזרצ'יס התורבעים (את התרור) להשחרר מן העבדות שלהם אף במחדיר כספ.

לפייכך בעזרת ** האלוותים, אלו קובעים בוטידה הגוכחים, כי מכאן ואילך יהוד זונצ'ר לא ישרת יהוד; וכל ברצוי יהא רשאי לשלם 12 זוחבים בז'ן כל פוד סוב (בעיניז) ולגואל אוtar בין לחרות ובין לעבדות. שכן חסן הואר, מאגשיהם שהמשיח האדון נאלם בדור השפוך, ישארו אסורים נגבולו גודפני. ואם יהוד זן של שהוא לא יכול עז גסמו אה דין חל לטוטניין, רושא הצעד גסמו, כל זמן שללה ירצה את הסכמטור** כל הסוכו אקייזע, לגואר עם גונדרים בכל טקומות ומכרם ברכזנו. ואנו קובענים ביחסו, שם יוכחה, כי יהודי פיטה עבד גונדרי לשעות היהודית, וכייד אורתו היהודי גם את העבד וגם יפוץ כדי.

7. לוופו הקדוש ועוד יעד עם פעירים זארבנה ביישובים דסבוניים לאספה דזומת נטע אדוונצ'ו יטוף המשיח בעיניז'י גזפין, שארה הכנסייה, והחליש בין (שא) דבריהם רציתם גם כשלקמן: "הראיל ובחסרי האלוותים גונדרים אדו תחת כל טונזען של מלכיות ערוללים, אל יפייזו (היהודים) לבוא בין הנזרדים מירום סעודת האדון עד לאני בשות של הפאוחר, ז.א. ובפרק זמן של 4 ימים, ואל יפייזו להתערב-בטע הקחולי בשום מקרים ובטעם חזמונז'ו".

8. ברגעית לאוונצ'יה נקבע, כי: "אסור לקלן מתרעם-חג, הצלחות על ידי יהודים או כופרים" ולהזב את חמץ ובכע, ויבא לקלן סידי היהודים מצה ולחשוף במעשייהם המחללים טע אלזוט. ובויעידה אחרה: "איש כי יבווא בלאר של גראדים עם הפתיחה היהודית, קלודר, אם יהוציאת תבואר ובוגר-בשרים עט גונדרי או אה נונדריה עם יהודין, (כי אז) כל צי שידוע עליין, שאיפער ספער חס גדול כל בר, וירחם סייד מחרמתם וססודז'ויהם של הנזרדים ומן הכנסייה".

9. ומכיוון שיש לאשר את תקנותיה של הכנסייה על ידי הפלחים ואה החד על ידי היישן, הבאה ובראת, טה מספר אירינאוס, המצד הקדוש ביזהר ואיזאנגליאון והסקדש את האמורא של הכנסייה והביבון של כנסית לודז'ינס, איזודם הפלית ומחבר יוחנן הקדוש, פאותו אהב יטרוף אהבת-כטב. ובכן, הרוא אוסר: "פוקליקארזרם, אשר לא זאת בלנו

* הביזותי כי הכרובה לנזרדים שיכורדים וילכנ לא-הביבון: (הנזרדים?).

** בערך?

convenire venir - הביזותי אכן ובפרט של ***

826—827 (c. 6) Priscus¹, ecclesias Lugdunensis episcopus, Artemius Senonice, Remedius Beturicq, et sanctus Siagrinus, Eduorum episcopus, cum ceteris pluribus^a statuta ecclesiastica renovantes ita definierunt^b: 'Ne Iudei christianis populis indices deputentur aut telonarii esse permittantur, per quod illis, quod Deus avertat!, christiani videantur esse subiecti. Ut Iudeis a eęę Domini naque prima pascha, secundum edictum^c bonę recordationis domini Childeberti regis, per plateas aut foros quasi insitulationis causa deambulandi licentia denegetur.'

Et^d ut reverentiam euntes sacerdotibus Domini vel clericis impendant nec ante sacerdotes concessum^e nisi ordinati habere presumant. Quod si facere fortasse presumperint, a indicibus locorum, prout persona fuerit, distinguantur.

Et^f ut nullus christianus Iudeorum coauivis participare presumat. Quod si facere qui-
cumque (quod nefas est dici) clericus aut secularis presumperit, ab omnium christianorum con-
sortio se noverit coercendum, quisquis eorum impietatis fuerit inquinatus.

Et^g licet quid de christianis qui aut captivitatis incursu aut quibuscumque fraudibus Iudeo-
rum servitio implicantur, debent^h observari, non solum canonicia, sed et legum beneficii iampridem
fuerit constitutum, tamen quia nunc ita querundam querela exorta est, quodam Iudeos per
civitates aut mancipia consistentes in tantam insolentiam et proterviam procupisse, et nec recla-
mantes christianos licet vel ad precium de eorum posse servitute absolviri, idcirco presenti con-
cilio Deo auctore sancimus, ut nullus christianus Iudeo deinceps obbeat descrivire, sed datis pro
quolibet bono mancipio XII solidia, ipsum mancipium quicumque christianus seu ad ingenuitatem
seu ad servitum licentiam habest redimendi, quia nefas est, ut, quos Christus dominus sanguinis
sui effusione redemit, persecutorum vinculis permaneant inretiti. Quod si adquiescere his que
statuimus quicumque Iudeos noluerit, quamdiu ad pecuniam constitutam venire distulerit, licet
mancipio ipsi cum christianis, ubicumque voluerit, habitare. Illud etiam specialiter sancientes,
quod si quis Iudeos christianum mancipium ad errorem Iudaicum convictus fuerit persuasiisse, et
ipso mancipio caret et legali damnatione plectatur'.
23

(c. 7) Sanctusⁱ Lupus cum aliis viginti et quattuor episcopis vel vicariis epi-
scoporum similiter in nomine domini nostri Iesu Christi congregatis pro causis corporis
eius, quod est ecclesia, inter multa haec etiam statuit^j: "Quia Deo propicio sub catho-
licorum regum dominatione consistimus a die eęę Domini naque in secunda sabbati in pascha,
hoc est ipso quatrius procedere inter christianos, neque catholicis populis se ullo loco vel qua-
cumque occasione miscere presumant".

(c. 8) In^k concilio Laodiceno statutum est^l, quod non oporteat a Iudeis vel hereticis
en que mittuntur munera festiva suscipere nec cum eis festa celebrare, et quod non oporteat
animam a Iudeis accipere et communicare impietatis eorum. Et in alio concilio^m: 'Ut si quis
Iudeos pravitati ingali societate coniungitur, id est, si seu christiano Iudeo sive Iudeo christiana
mulier carnali consortio misceatur, quique horum tantum nefas admisisse noescuntur, a christiano
coetu atque coauivo et a communione ecclesiae protinus segregentur'.

(c. 9) Etⁿ quia ecclesiastica statuta per apostolica acta firmando sunt et nova
per vetera, videamus quid de^o beato Iohanne, quem diligebat^p Iesus plurimum, apostolo
et evangelista antiquissimus et apostolicus doctor ac martyr Christi et ecclesiae Lugdu-
nensis episcopus Hyrenaeus^q dicat^r. Ait ergo: 'Et Polycarpus vero non solum apostolorum

^{a)} VI in mery. ^{b)} VII in mery. ^{c)} VIII in mery. ^{d)} concessum P. ^{e)} VIII in mery.
^{f)} X in mery. ^{g)} XI in mery. ^{h)} I in mery. ⁱ⁾ pro corr. in de P. ^{j)} d add. P. ^{k)} Irenaeus
in mery.

^{l)} Cf. Anselmis libr. c. 57 (col. 182). ^{m)} Concil. Matricom. I c. 13—17 (Conc. aevi Meroving. II
p. 152, 158). ⁿ⁾ Capite 7. et 8. adhibentur ab Anselmo c. 58 (col. 183). ^{o)} Concil. Aurelian. I
c. 53 (Conc. aevi Merov. p. 83). ^{p)} Concil. Laodiceno. c. 57, 58 (Manu Coll. conc. II, 579 sq.). ^{q)} Concil.
Aurel. I c. 6 (Conc. aevi Merov. p. 67). ^{r)} Capite 9. uero est Anselmo in cap. 6 (col. 164). ^{s)} Eusebii
hist. eccl. IV c. (21) 14 p. 51, Basil. 1523, sed anchor mester alias versionem sequitur.

ונימנה על התלמידים והחניכים של השליחים והיה מזו אצל רביהם שראו את האדון (שלגנו), אלא גם הרושם על ידי השליחים ביחסם על כבודם מפדרון שבסמוכה, ואשר ארתו ראיינו גם אצבגו בשחר גפודינו - שרדי הוא האריך ימים ונזכר מן העולם, שלא כמו אחד האחים, נזקגה ברופגת, לאחר שנותן עזרה מזיהרה* וספוארת - לימד תמיד מה שלמד משליחים מפדרון סדרם לבוגריה ושלהם בלבד דברי-האמת; ומזריהם אצחים שפדרו פיפוי מעשה בירוחם תלמידו של האדון, שבא לרוחץ באפסוס ומספראה ובפויים את ברינתרום, לא רק צלט מבית המרחץ החוצה ואומרו, כי הוא חושש שבית המרחץ יתמוסם, פיפוי שיבוט בו כרינתוס, שיבוא האמת, ופוליליקארטוס עצמו, כאשר פיעם בא לקרהתו מארקיון ואמר: "הכובדי", השיב: לו: "כו, סכין אונכי את בכור המשון". היראה של השליחים ושל תלמידיהם הימת בדורות כל כך, אפיפיל לא שוחחו עם אדם המשחת את האמת, אם יאמר שכן דהו על כך, סקריםיהם בדור ולא יהודי, הרוח ידווע לאיש, כי בימי השליחים לא קמו כופרים אלא סקרב היהודים והסמרודים כבונו שפדרו ופאנגדר, אביוון וגינולאום. ולא פרד אלא שמן המשניות של יהודי הן. הוא נחג לומר בגלו, כי איזונגו ישות המשיח לא היה טבוניה של יהודיה לא קם לתחיה ושבדרי, כבון (ברינתוס), כולם אלא בשדר ושבהו לא קם ושיהו לא קם כבודה את הבשורה. הוא נחג לומר, כי אחר תחייה תחיה פלאות-חמשית שבירושלים מלכות של משה, רבי גני-אדם שבבדור שבך ידבקו וישפוגבו לתאות וסגרות ויחרנו מחדש את חגי התורה ויסבו וייזבחו קרבענו.

מן התק俎ות הביג'ל בינת להבין, כי יותר פשי' למארם ולהמצע בשאר נפש** מקשרים עם הכרופרים יש לנဟרג כר לגבי היהודים. שרדי, אם יט לטעב את כולם משומם הירוחם טובאי האמת, את אלה המתלמי רגשי שנאה עזים ירומד (כלפיה) לא כל שכן. שחרי, לאסיתו של דבר, מה שפיחד את הכרופרים הרא שואי-אלו דבריהם הם חסיני דפים עם הגדסיה ובאי-אלו דבריהם חרולים עלייה, כלום רגע נמקצת הם בגדיים את האמת, נמקצת מסכים פטה. ואילו חסירות של יהודים הוא שם סקדרים מכל וכל, בגדיים מכל וכל את האדון ואלהבו יטוע הסביבה ואת הגדסיה שלו, ומאיבינו, כי פרט לסמותו אין עליו דבר של אמרת, אם כי גם בזיביזון זה איבום מאסיבויים באמת, באשר הם או מרים, ני מטרו היה דומה לסתום של שאר בני אדים, בלומר מותן ובמוכרת המבג' ולא פרחים מפרצונו. ועל כן סקלליים הם את האדון ואת גבו. ובכל הפלירותיהם, כמו שביבן בראש קולו של האדון תארה אל האב: "יקללו מהה ואתה תברך". וובכן, אם יט להעב ולה במסדר סוריבי האמונה הקתולית משומש שזובי-האמת תהה, יש להעב את היהודים לפניו כל הכרופרים, כל חוסידי-אסונים, פגוי שלא פזרו שום פין אגוזי (כזה), פיגזע לו כל כר לקל את האדון. ודבר זה ידרו לנו הייסב היטב, כי איזו דבריהם אתם כפעם כל יומם ואיזו שומעיהם אתם הסודות של פערות.

10. ועוד הם או מרים, כי האלוהיות שלם הוא גשמי והוא ניכר באברהי על פי קווים וטמיים וכי, כמונו, באבר אחד הוא שומע, באחד רואה, ואילו באחר מדבר או עיטה דבר מה אחר: ומשום כך נברא גבו של אדם וצלם אלוהים, פרט לאזבונות ידיו בהן בלתי נישות וקשות, באשר אין הוא עותם כל מלוכה בידיו. והוא יטבו, כמזהבו של מלך מלכי הארץ, על כס שמייא על ידיו ארבע חיות, וככלול בכליון אריסטון גדור. הוא חרש בם מחשובות דורות שתן מיטבות וריקות. הם גם, כאמור, סופרים גיגוניים נבלוי דבריהם ותבאים לאין ספור ארודת אלוהיהם ופזרדים דמותן הדמויות שארחה הם עצם בדור זבקו לעצם בלוביהם ולא אל אפיקי, שאינו לובש זפונם בזרה, שאוטו איזם סכירים כלל וכלל.

ה' ו' גם סאמיגים, כי אופירות האלף-ביה בית שלם קידומות מז' ומפתיד, ותנו קיבלו קודם. לראשית הזרלים את חומות-הպוליה השוגדים, שבראשם גודנו לגמור בזולם הגדה. וחוורת-פיה הימת כטורבה דורותה** הרבה לפז' בדריאת הזרלים. וע

gloriosae = gloriosa	ובכסם *
destabilius	detestabilis וצ"ל **
	כתרו: ***
	מלו פוט?

in condiscipulatu hereditus et conversatus [cum]^a multis, qui Dominum [nostrum]^b viderunt, sed 826—827 et ab apostolis collocatus [in]^c Asia, apud Smyrnensem ecclesie episcopas, quem et nos vidimus in prima nostra aetate — dum etiam mansit et valde senectute pre ceteris longevis gloriose^d et inculenter testatus obiit vita — haec docuit semper quod ab apostolis didicit, quod et ecclesie tradidit, quod et sola sunt vera; et sunt qui audierint eum. quod Iohannes Domini discipulus ad Ephesum dum pergeret lavatum, at vidit intus Cherintum, exilivit a balneo non lotus, dicens, quia timeret, ne balneum corrueret, posito intus Cherinto veritatis inimico. Et ipse vero Polycarpus Marcioni quandam in facie ipsi venienti et dicenti: 'Cognosco nos' si^e respondit: 'Cognosco, cognosco primitivum Satanas'. Tantam apostoli et discipuli eorum habuere reverentiam, ut ne verbo quidem communicarent coquam incaracteranti veritatem. Ad haec si forte aliquis dicit Cherintum hereticum fuisse, non Iudeum, noverit temporibus apostolorum non fuisse hereticos, nisi ex Iudeis et Samaritanis: sicut fuerunt Symon et Menander, Hebion et Nicolaus. Sed ex erroribus supradicti Cherinti cognoscat, quod omnia sint Iudaica quod astruebat. Predicabat dominum nostrum Iesum Christum purum fuisse hominem nec surrexisse et circumcidì carne oportere. Post resurrectionem dicebat terrenum futurum esse regnum Christi in Hierusalem, et homines in carne iteram concupiscentias et vitiis subiectam conversationem habituros et legales festivitates rursum celebendas et hostias carnales iterum jugulandas.

Sed et ex supra scriptis statutis advertat multo destabilius execranda et vitanda consortia Iudeorum, quam ceterorum hereticorum. Quia si omnes propterea detestandi sunt, quoniam inimici veritatis existunt, quanto illi magis, qui maiores exercent^f inimicitias. Re etenim vera proprium est hereticorum in aliquibus communiter sentire eam ecclesia, in aliisque dissentire ab ea, hoc est ex parte blasphemare, ex parte veritati consonare, Iudeorum autem ex totum mentiri, ex toto blasphemare dominum et deum nostrum Iesum Christum et ecclesiam eius, et nihil de eo verum credere nisi mortem, quamquam nec in eo verum credant, eo quod mortem eius ceterorum hominum mortibus similem dicant. hoc est ex necessitate naturae, non ex voluntate^g misericordie. Propter hoc maledicere eos Dominum et corpus eius in omnibus orationibus suis, sicut et ante prophetatum est vox Domini dicens ad patrem: 'Maledicent illi et tu^h benedices'. Si ergo hostes catholice fideli propterea execrandi sunt et cavendi, quia inimici sunt veritatis, super omnes infideles, incredulos vel hereticos detestandi sunt Iudei, quia nullum genus hominum invenitur, cui ita libeat maledicere Dominum. 'Quod nobis non minime notum est, qui cotidie pene cum eis loquentes mysteria erroris ipsorum audimus.

(c. 10) Dicuntⁱ denique Deum suum esse corporeum et corporeis liniamentis per membra distinctum et alia quidem parte illum audire ut nos, alia videre, alia vero loqui vel aliud quid agere; ac per hoc humanum corpus ad imaginem Dei factum, excepto quod ille digitos manuum habeat inflexibiles ac rigentes, utpote, qui nil manibus operetur. Sedere autem more terreni alicuius regis in solio, quod a IIII^j circumferatur bestiis et magno quamvis palatio contineri. Cogitare etiam illum multa superflua et vana, quod, quia ad effectum cuncta venire nequeant, vertantur in demones. Sed et innumera infanda de Deo, ut diximus, suo predican ac tale colunt simulachrum, quod ipsi sibi in cordium suorum simulacra fixerunt et statuerunt, non verum, inconvertisibilem atque incommutabilem Deum, quem penitus ignorant.

Litteras quoque alfabeti sui credunt existere sempiternas, et ante mundi principium impetrasse diversa ministeria, quibus eas oporteat in seculo presidere. Legem vero Moysiacam multis annorum, curriculis ante mundum fuisse scriptam. Necnon ad-

^a om. P.^b et P.^c apieb P.^d in loco rnoe.^e Estores Iudeorum in mary.

הן קרוועים, כי ישן כהה ארצות, כהה הרים ובהם שמיים לאחת מהן פה
עדים קוראים לה בשם רקה (Rache), בלאו רקייע האלים, הריהם סונגאים,
בי היא תומכת ברוחיים של האלים, שבהן נטהן מן למאכל למלכים. ואילו
אחרת מכונה בפייהם בשם "ערבות", שם, כפי שהם טענים, שכון האלים והו
הו לא דעתם, הכתוב ומתהילים: "סלו לרכב על ערבות". מנוס בך יש לאלים
שבע צבאות, שאחן מהן נסודה לו באף אמר. וכי מה פוד אומר ואומרי פל
אליה? אין עמרד, אין שפפ' בברית הישנה, שאין להם שקרים עליון ואת אלה
בדו ואסרו בכתבך אין אבותיהם והן הם עצם טוטיפיט ובודדים אותם עד הידם
זהה, ותמיד מתרך אמורת הבל חדש. ובאשר הם גשלים עלך, יש להם החוצה
להשיבו תרובה.

שררי זה ותורתייהם של אבותיהם הם קוראים, כי ישוע היה אצלם
בתוכו נכבד אחד ותובר בקדשו של יוחנן המטביל; היו לו תלמידים הרבה,
ולאחד מהם, שלו היה אסום ושבלו רפה, נתן את השם קיפא, בלאו בן. פעם
אחד, כאשר העם חכה לבואו ביום של חג, רכו לקדשו ונדרים אחדים מתחזידין
אשר מתוך כבוד ותפארה לרם שריו לו: "הושענו לנו זוד". אך לבוטר הרא
נתבע לדין באכמת שקרים רביים וחשולן לבית כלא בפקודתו של טיבריו, מפני
שהו, שניבו לה כי נלי גבר תל בון זבור, הוציאו לאורייר העולם גוש של און
ומסום בך הרעה לבגדודו בסכסוף נתבע ושם פגעה בגין וכך בחרג. הוא
נקבר לידי אמת-סימן אהת והשפירה עליון הופקדה ביזי איש אחד בשם יהודה;
אולם ולילת הופגה לפצע אמת-הם והוא צחף. בקדשו של פילאים חיפשו
בפסך שניות-עמרד ירחים ולא מצאוו. אז פירטט פילאים חוק זה בשילום: גלווי
הוא - אמר - , טמי פונדר אל ידקם מתוך צדקה-עין ולא נמצא לא בחור הקבר
ולא בשום מקום אחר, אם לתחיה, כפי שהבטיח, ומשום בך מצווה אדי עלייכם
לאוונדרו: וזה טלא יאה לפשוח בון, הווי ייזוז לו, כי חילקו בגדי בניו. כל
הדברים האלה בדו הזכונים שלם והם עצם מרדיהם לקוראים בעקבות של אויל.
ובכל כך למה? כדי שאל יידי ספורי-בדים שכאלת חתובל כל האמת כולה על
זכויותינו ויזנדיין של המשיח וגום כדי שלא יזכה לכבוד-אל, כפי שהוא בזע
לאל אמר, ובאשר שהוא ציתן לו אך ורק על פי החוק של פילאים*. ועוד
הש טענים, כי לא היה זה כל פיקר הסלא, באמרתו, אשר הרזיא את פטרו
סביר-הכלא, אלא רחמיו של תורדרם, שפעניינו שבחה של חכמו (של פטרו)
היה גדול מאד. ולטוטר המש טענים, כי הנזירים הם פובדי צלמים, אך איינן
נדחעים לזרע, כי המפלות בחלקו בזכות המלצותיהם של הקדושים,
טזאנן סן האפן.

מי יסיל סק בך, כי בעל כל הדברים האלה ראיים הם יונת סכל
לפזאה הגדולה ביהו? ושיש למונא אורם, טוביים בו המכוב, אשר אומר לפדי
הבודה הערבי: "אפר יסוד, לפזאה לפזאה לשוא פריך"** הלא (ב) מסבאדר,
ה, איזא? ובמקומם איך אנטוגן? תכלית שונאה שנאות, לאויביהם היה לי".
מתוך קנאה לוחתת זו לאלהים אוור הירונימוס הקדוש במקומו חד אדריהם
בזה הלעון: "אם יס מקום לנטוא בז-אדם ולטפו אורה מן הארכות, שונא אני
תכלית שונאה את החיתוך. שמי עז היום הם רודפים את אדריאנו ישות המשיח
בוחוי הבודה של המשון". וכן הוא אומר בסקטוס אחר: "כמת מרבותה הן המוסרות
בל הטרו-שיין; המכובדות ביום ובויהם ושם משונה, ומכה נשלים הם הספוריים, אין
בישראל לא טוב ולספין. המכובדים כלך, עד שטסיק אני, עד לתבידם. אולם
אומר דבר אחד בזבוזת האורת הופיעית, החקמים שונאה הם ראשינו קהילותיהם, ועל
אלת מסלילים הם את המלאכה הטעונה לטעום מדמה של ומולה או אשם בגדתה,
אם קודס לבן לא יכול להבחין בזבוזיהם, אם שחרר הוא טמא. וולבד זאת
בזורה. כל אחד ואחד מהם מפנות בונתו בימי השבאות

* הקשיים בתרבויות-משמעות זה קרוועים מן המלה sed ותרבויות באנט
... סבין הפלים ... non ולבין ut deo ut יש להבינה:

Henri De Sainte- ... Hieronymi Psalterium ... ***
20. qui contradicent tibi scelerate :197 's Marie

21. nomine odientes te Domine odivi
et contra adversarios tuos distabui.

826—827 firmant plures esse terras, plura inferna, pluresque caelos. Quorum unum quod ipsi vocant racha^a, id est firmamentum, molas Dei sustentare asserunt, quibus manna sumendum angelis molatur in escam. Alterum vero appellant araboth^b, in quo Domini numeri astruant residere et hoc esse in psalmo secundum illos: 'Iter facite ei qui caballicat super araboth'. Habere Deum propterea septem tubas, quarum una mille ei cubitis metitur. Et quid plura? Nulla veteris testamenti pagina, nulla sententia est, de qua vel a maioribus suis non habeant conficta et conscripta mendacia; vel ipsi usque hodie nova semper superstitione confingant et interrogati responderet presumant.

Nam^c et in doctrinis maiorum suorum legunt Iesum iuvenem^d quendam fuisse apud eos honorabilem et magisterio baptistę Iohannis eruditum, quam plures habuisse discipulos, quorum uni propter duritiam et habitudinem sensus kephae^e 'id' est petre nomen imposuerit. Et cum expectaretur a populo ad diem festum, quosdam ei de scola sua pueros occurrisse, qui illi ex honore et reverentia magistri cantaverint: 'Osanna filio David'. Ad extremum vero propter plura mendacia accusatum, Tyberius iudicio in carcerem retrusum, eo quod filia ipsius, cui sine viro masculi partum promiserat, lapidis conceptum intulerit, inde etiam veluti magum^f detestabilem furca suspensum, ubi et petra in capite percussum atque hoc modo occisum iuxta quendam aqueductum sepultum, et Iudea euidam ad custodiā commendatum; noctu vero subita aqueductus inundatione sublatum Pilati iussu per duodecim lunas quęsitum nec usque inventum. Tunc Pilatum huiusmodi ad eos promulgasse legem: 'Manifestum est', inquit, 'resurrexisse illum, vident promiserat, qui et a vobis per invidiam peremptus est et neque in tumulo neque in ullo alio invenitur loco et ob hanc causam precipio, ut adoretis eum: quod qui facere noluerit, partem suam in inferno futuram esse cognoscat'. Haec autem omnia ideo et se^gniores eorum confixerunt et ipsi stulta obstinatione lectitant, ut talibus commentis tota et virtutis et passionis Christi veritas evanescetur, et ut adoratio non ei, ut Deo veraciter exhiberi debeat, sed Pilati tantum lege illi^h delecta sit. Sed et Petrum nequaquam per angelum secundum fidem nostram de carcere eductum, sed Herodis misericordia, apud quem plurimum eius sapientia fuerit conladata. Denique et christianos idola asserunt adorare et virtutes que apud nos sanctorum intercessionibus obtinentur, a diabolo fieri dicere non exhorrescant.

Pro quibus omnibus summo eos odio dignissimos esse quis ambigat, sicuti et odiendos illos demonstrat scriptura que dicit iuxta hebraicam videlicet veritatem: 'qui te, Domine, odivi? Et contra adversarios tuos distabui? Perfecto odio oderam illos. inimici facti sunt mihi'. Quo zelo Dei fervens beatus Hieronimusⁱ in quadam loco sic de ipsis ait^j: 'Si expedit odisse homines et gentem aliquam detestari, miro odio aversor concisionem^k'. Usque hodie enim persecutar dominium nostrum Iesum Christum in synagogis Satang. Itemque alibi: 'Quantus', inquit^l, 'traditions phariseorum, quae hodie deuterosis vocant, et quae aniles^m sint fabulae, revolvere nequeo. Pleresa tam turpis sunt, ut erubescam dicere'. Dicam autem usum in ignominiam gentis inimicę. Prepositos habent synagogis supientissimum quoque foedo operi delegatos, ut sanguinem virginis sive menstruantur mundum vel inundum, si oculis discernere non potuerint, guatu probent. Præterea quibusⁿ iussum est, ut diebus sub-

^a) racha repetitus in mary. ^b) araboth repet. in mary. ^c) Falsa opinio Iudeorum in mary.
^d) venem in supercor. P. ^e) id est — impusserit in loco rase. ^f) magnum corr. in magum P. ^g) illa circ. in illi P. ^h) et delectum in P. ⁱ) Hieronimus repet. in mary. ^j) circumcisus Hier. ^k) animales P. ^l) di in res. P. ^m) Hoc turpe in mary. ⁿ) quia Hier.

¹⁾ Epist. 34 ad Panachich. et Oeonam. c. 3 (opp. ed. Vallaresius I, 530). ²⁾ Epist. 721 ad Algas. c. II (opp. I, 877, 878).

ולא לגדת ולא להלך מפקום מבוריו. ואם אי-פעם מתחילים אדו' להבאים בມידן ואורסרים, שאם הם רודזים לעקדים את החרדיות כפשותו של המקרא, הרי אוצר להם להלך, לשכבר, לעמזר. ואך לשבת סותר להם, רוגלים הם להשיב ולזומר: "בדר-עקביא, שפערן והילל, טוריינו, שעודיינו חזרות בניי אדם על תורת האלוהים, סדרו בידיו, כי בשבת גהלה אלפיניים צעד, ועוד מסרו דבריהם בירזאים בתם".

11. ובכן, מכירונו מהם נסאים זו בדעתם רום בפסחי תועבה רביים וגדוליים כל כך, נתקיים בהם במלואו דברו של חי הגביא, שבו הוא שואל, ומצורות ה', אמר הכהנים לאמר: "אם יבע סמא-גפש בכל אלה, כלוםך: בלחם או בנצח, או בדין או בשפט או בכל מאכל, הייטמא?", ויפגנו הכהנים ויאמרו: "יממא". ויענן חי ה' ויאמר: "כך העם הזה וכן הגוי הזה לפניו, נארם ה', וכן כל מעשה ידיום".

מספרם כל הדברים האלה בדין ה'ו, שהבדל בין בני ישראל הרגשיים ובין היהודים הרוחניים הדוא כורה המזירות. ואמנם כך הוא הדבר, פרט ה', בדברין שאותם שם בפי צדريا הגביא: "ואבדך את סקליו השמי הנקרא חובלים, להפר את האחורה בין יהודת ובין ישראל". שחררי בדברי השלים: "מה חלק למאין אם כופר? מה לאור את החושך? איךו הסכמה למשיח עם בל-יעל?" בדין זה יש להפנותם אם חזוןם הלב לבך, שכם המכופרים בגדיים סדרוגם החושפני מכל שתוך עם הכסדייה, עד שיאינם רודזים רקחת חלק בשום מסתורין של המאמינים, כן מחויביהם המאמינים מטור אידיות להתרחק גם מסצירותיהם ובם מחרמתם של המכופרים; ואם אין פדיין לאל יdam לעשרות כז' ביחס למקום פבוריים, יעשו זאת בעבור זמן, כדי להבדל מהם ובמקום שבוריים, כשם שמאמיינט, שפע הכנסיה, קוראים אל ה', אותו דבר גבור ואומרים: "שפוגבי אלוהים, וריבת ריבוי סבורי לא חסיד". ודבר זה יזכיר במלואו אז, כאשר יתרחש אortho דבר שללו מתגבע ירchner המסביר שה', יעשהו, לאמרו: "ומצרכו בידו וזרה את ברונו ואסף את דבבו לאורח המשעה לקחת את לחם הבניין לא שולחן ולהשליכו לפניו הכלבים, לתלמידיו: "לא שולחתי בלילה אל הצעך האבירות אשר לבית ישראל". ולאשה הכבוניות אמרו: "הנichi לבוגים לשבעת בראשונה", הורי אמרו: "יגחן בראשונה הלחת היורד סן השמיים לבוגים שיש לכלכם לחיצים"; הללו קיבלוותם והגונתרים מסאו בו, שפוגי אמרו בו, מני יוכלו למספור; איךו יוכלו זה לחתת לנו את בשרו לאכלה?" שליכו, איפוא, שורת-השולחן של האדון ויעברו אל הכלבים הרעבים, שפע החלחים אל הגוריים, כאשר התבנאה מריה הקדושה הורתו של האדון. בשעה בונתלאה רוח הקודש: "רעבבים לפוניים ברובם ועשרה ריחם". וזמן רב לפוגי כז' חמוץ אס-טומאל: "השבעים לפוניים בלחם ושברו, ורעבים שבעו". ובין שתי אלה אמר הגביא יעשהו: "הגה האדון ה', בבאות יסיד סירוסלים וסיהודה כל משען לחם".

12. וחדבר התחל להתבשם לפוגי סדר בדליך: בראשונה אמר האדון למסיפוריו: "ואל דרכי הגויים אל תלכו ואל עורי השומרונים אל תבואו". אורם בצדיו לפועלות הטעימה אמרו: "ליבו אל כל העולם וקראו את הבשורה לכל בריה". שפע (הוא אמר כז') בדי שבשותת הפליחים תדחה תחילתה על ידי יהודת ותתפרק לנו למשען, לאחר שיהודת דחתה אורנה מטור יהירות לשם עדות של אבדנה. כאשר התחל דבר זה להתבשם זכרבר קרבן הפטן, שתקניינבו הגבירות אוודות קבלת הגוריים והדחת היהודים, ואפר פאבלו ובר-גנאי היר' טריינט, וקhalb נקhalb למסוע את דבר ה', "זההה - ככתוב "במעשי הפליחים" - קראות היהודים אם המזון העם וימלאו קדאה ויכחישו את דברי אבלו הכהן ובדף, עד יגענו פאבלו ובר-גנאי בתרוקף. לאמרו: "בדין היה

hatorum sedent unusquisque in domo sua et non egrediatur nec ambulet^{a)} de loco in quo habitat. 826—827
si quando eos iuxta litteram coepimus artare, ut non ambulent, non inceant, non stent, sed
tunc sedent, si velint precepta servare, solent respondere et dicere: 'Baracchibas et Symeon
et Hillel' magistri nostri tradiderunt nobis, ut duo milia pedes ambulemus in sabbato, et cetera
huiusmodi doctrinas hominam preferentes doctrinæ Dei'.

(c. 11) Cum igitur tot tantisque inmundiciis et sensuum et operum polluantur,
impletur *prospero in eis sermo Aggei prophetæ, quo precipiente sibi Domino ita^{b)}
interrogat sacerdotes: 'Si tetigerit pollutus in anima ex omnibus his panem videlicet^{c)} 2. 12—13.
aut pulmentum aut vinum aut oleum aut omnem cybum, numquid contaminabitur?' Et
responderunt sacerdotes et dixerunt: 'Contaminabitur', et respondit Aggeus et dixit:
'Sic populus isto et sic gena ista ante faciem meam, dicit Dominus, et sic omne opus
manuum eorum'. Quod autem horum omnium causa inter carnales Israhelitas et
spirituales Iudeos necessario divisionem fieri oportet, mysticae Dominus per Zachariam
prophetam designat dicens: 'Et precidi virginem meam secundam, quæ appellatur funi-^{d)} Zech. 11. 14.
culus, ut dissolverem germanitatem inter Iudam et Israel'. Nam iuxta apostolum:
'Quæ pars fidei cum infidele? quæ societas luci ad tenebras? quæ conventio Christi ad^{e)} 2. 11. 12.
Belial? In quo advertendum est, quia, sicut infideles sponte sequestrantur ab ecclesi-
astica communione, ut in nullis velint mysteriis participare fidelibus, ita et fideles
devote separare se debent et [a]^{f)} convictu et societate infidelium, et si locis needum
valent, donec tempore^{g)}, ut et locis segregentur, sicut idem *fideles, quod est ecclesia^{h)} 2. 12.
ad Deum clamant dicentes: 'Iudica me, Deus, et discerne causam meam do genteⁱ⁾ 2. 1.
non sancta', quod tunc perfecte implebitur, quando fiet illud, quod Iohannes baptista
Dominum predicit esse facturum, sic loquens: 'Cuius ventilabrum in manu sua, et^{j)} Zech. 1. 12.
permundabis aream suam, et congregabit triticum in orreum, paleas autem comburet
igni inextinguibili'. Ante passionem enim suam Dominus, nolens adhuc sumere panem^{k)} Zech. 1. 12.
fliorum de menia et mittere canibus, siebat^{l)} discipulis: 'Non sum missus nisi ad oves^{m)} Zech. 1. 22.
filios, ac si diceret: 'Auferatur' primum panis qui de celo descendit filii, qui nutriendi
sunt ad vitam'; illisque assumptisⁿ⁾ ceteri qui remanserint fastidiosi, cum^{o)} dixerint:
'Durus est hic sermo, quis potest eum audire? quomodo potest hic dare nobis carnem^{p)} 2. 12.
suam ad manducandum?' Transeant ministri mensæ dominicæ ad canes esurientes, id
est apostoli ad gentes, sicut beata Maria Dei genitrix repleta Spiritu sancto pre-
dixerat: 'Esurientes implevit bonis et divites dimisit inanes'. Et multo ante Anna^{q)} 1. 12.
genitrix Samuhelis: 'Repleti prius pro panibus se locaverunt et famelici saturati^{r)} 2. 3.
sunt'. Et inter has medias propheta Isaías ait: 'Ecce dominator^{s)} Dominus exercitum^{t)} 2. 1.
asueret ab Iherusalem et ab Iuda omne robur panis'.

(c. 12) Quod tali ordine coepit impleri. Dixit primum Dominus predictoribus
suis: 'In vias gentium ne habieritis et in civitates Samaritanorum ne intraveritis'. ^{u)} Zech. 10. 3.
Ascensus vero ad caelos ait: 'Euntes in mundum universum predicate evangelium^{v)} Zech. 10. 15.
omni creature'. Ut scilicet prius a Iudea apostolorum repulsa predicatio tunc nobis in
adiutorium feret, cum hanc illa ad damnationis sue testimonium superba repellisset^{w)}.
Cumque hoc impleri coepisset, et iam tempus adverisset, ut implerentur prophetiac
de assumptione gentium et repulsione Iudeorum, predictantibus Paulo et Barnaba, et
concurrentibus audire verbum Domini, sicut scriptum est in Actibus apostolorum:
'Videntes turbas Iudei repleti sunt zelo et contradicebant his quæ a Paulo dicebantur^{x)} 12. 15—16.
blasphemantes. Tunc constanter Paulus *et Barnabas dixerunt: 'Vobis oportebat^{y)} 2. 14.

^{a)} ambulet corr. in -let P. ^{b)} allel P. ^{c)} om. P. ^{d)} tempas P. ^{e)} agebat corr. in
siebat P. ^{f)} suparser. vel. ^{g)} assumptis P. ^{h)} re post cum deletione est P. ⁱ⁾ nomine domini
Dei ad mary. ^{j)} repul p suparser. P.

להשפטו אוחcum את דבר-אללהים בראשוותה, ופעת האחרי אשר מackson אותו ודזותם על עצםם, שאינכם זכאים להיות עולם, לכן הנגיד פוגדים אל הגודים, כי כן אמר לנו ה': ובתפקיד לאור גודים להיות לישועה עד קצה הארץ. רישומנו הגודים רישומחו ויהללו את דבר-ה' ריאסינו כל אשר היו מזרונים לח'י-עולם. ויפורוץ דבר ה' בכל המקומות, והיהודים הסיטו את הנשים החסידות בירחות ואת ראפי הגיר ויפורוץ רדיפה על פאכלות ובר-גנבו ויברגשו מגדולם. ומהת גערו עלייהם את העפר מעל רגלייהם וילכו לאיקובון. והאלמידים פלאו שמחה ורוח הקדש". וכן באחטו ספר עצמו: "האמת פאבלוס בדור לפניו אל היהודים, כי ישוע הוא המשיח. ויהי כי המרו ובדפו זינגר את בדינו ויאמר אליהם: "דמכם בראשם ואביכם נקי: שמחה אלקיה לי אל הגויים". וילך מטה ויבנור אל בית איש ומטו טיסום". וכן שם: "ויבא אל בית הכהנות ויקרא שם באץ לבו וידבר ממש שלושת חדשים וידם את לבם אל מלכות השמים, ופקצתם השקעו את לבם ולא האפיצו וידבר סרת על הדרכם ההיא לפניו הקהן ויסר מהם ויבדל מתרכם את הצלמידים". המשפיק בדבריהם אלה בדין שיתן את דמלו לך, שככל שגדל קסא מסמו את דבר אלוהים והם קרבן הגודים וככל שקשת לבם של היהודים ממשו את דבר אלוהים והם חדרו להאמן, כן בגודיהם קמעה קסא גם פרוישתם של האפיפיוס מהם. שהרי הם נפער גם את גודיהם וגם את עפר רגלייהם עליהם, וכך פיליאו אחר הוראת האדון אשר אמר לתלמידיו בשפה שלחמת להטיף: "ויכל אשר לא יקבל אתם ולא יטמא לזריכם, ויזאתם מן הבית ההוא או מן העיר הזאת, וצערתם את העפר ספל רגליים. אם אמי אויך לאודר לכט", כי יכל לארץ סודות ועמורה גרים הדו סן העיר הזאת". ומצורדים הם לנער את העפר מכל לרגלייהם כבודות לעלם, פגוי שבכדשו אל תוך העיר והפטת השלים הבינה אל יוסביה. אז סמך ונפר העפר מסני אשינן פקוליים דבר, אך לא הנחוץ למחייהם, מידי אלה שמאמר בשורה. שהרי נבר-פרושים המלופדים אהן כי עוזר העפר ולא רק זה שבבשרה, כי הוא מזורה, אך גם זה שבסעה הפלחים, שם הוא יוצא אל הפועל.

13. ומכאן סובן: מה שאנו קוראים על פאבלוס בדור-גנאו: לאחר שהובדלו בראשונה לטלאכת, נבנשו בכל עיר ועיר כאשר אל בת הכהנות של היהודים ושם דיברנו בסבתות זאת או מרות באשר בקהל הקהן של היהודים, על מלכות האלוהים*; ובקפתם** הסבינה ותקלו פאבלוס וסילאש שוג בכל סודות וטוקם, אך הפעם כל ידי האחים והם ישבו בנתיהם של האחים. כאשר פאבלוס וחבריו פלו פכאן ירושלים, תלכו אם גם תלמידים אחדים פקיזרין, ואלה הביאו עסם אה יאסוין איש קיפרדים ותלמיד ריביט, וכו' להתחארה (אילו) גם בזואם לירושלים קיבלו אורות האחים.

14. ועל כל זה טפיך בכל מקום כל-תבחיראה**, הוא פאבלוס מורה הגויים, וכל קורא או שומע פסיים לב עופר על כף בקהל תפאר על לילותיו שלו. וכך אנו קוראים או פלוי פונשעה שפהיך בפלילוף, לא בא ולא ישב בנבינה של יידיה, מוכראה-ארבען, אך כי (פורה) יראת-השמי היהת, לפניו שזו ובכל בני בית ה' לסתמוניהם בספיק וצפלו. ובזופת, לא בא לביתו של כי שהיית טופר ביה-כלא ולא צפזה מהסדו ומאדיותו, עד אשר גם זה, בחופכו למאסין באדוון ובהתבלו ביהיד עכ כל ביה-ביתו, נעה זכה לאראת בזביזות*** שליח בדור כל כך. ומשבאו לזכור, כתוב עליו, שישב בה ובשער שבנה ימיים במחיית תלמידין בלבד. ובודו מה מזכירים, שבקיסריה נתנה מתקנות-אורחות בבייתו של פיליפוס המבקר (מי שהיה לו ארבע בנות, בחירות מתנזאות): שם-זאסר כבגור זמן מה, ואנו קוראים כי רך יידיין שרתווה. לאחר שוג בצדונו זכה לפשעת חדס פידי יוליו הקנטוריון,

* אפיך שפהיך פקו מארח quidquid et levius quando ראי התרבות הוו כר: לאחר שהובדלו לטלאכת, אפיך וככדו קורם כל אל בת-הכהנות.

** circumficio - cirumcisso

*** כל יחצ' נבחר

**** לסעוד כל אורחינו בחברתו של

826 — 827 primum loqui verbum Dei, sed quoniam repellit illud et indignos vos iudicatis aeternae vitas, ecce convertimur ad gentes. Sic enim precepit nobis Dominus: posui in lumen gentibus, ut sis in salutem usque ad extreum terrae. Audientes autem gentes gavisq sunt et glorificabant verbum Domini et crediderunt, quotquot erant praordinati ad vitam eternam. Disseminabatur autem verbum Domini per universam regionem. Iudei autem concitataverunt mulieres religiosas et honestas, et primos civitatis et excitaverunt persecutionem in Paulum et Barnabam et elegerunt eos de finibus suis. At illi excusso pulvere pedum in eos venerunt Iconium. Discipuli quoque replebantur gaudio et Spiritu sancto^a. Item in eodem libro: 'Instabat, inquit, verbo Paulus, testificans Iudeis esse Christum Iesum. Contradicentibus autem eis et blasphemantibus excutientis vestimenta sua dixit ad eos: "Sanguis vester super caput vestrum, mundus ego: ex hoc ad gentes vadam". Et migrans inde intravit in domum cuiusdam nomine Titi'. Item ibi: 'Ingressus autem synagogam Paulus cum fiducia loquebatur, per tres menses disputans et suadens de regno Dei. Cum autem quidam in durarentur "et non crederent male dicentes viam Domini coram multitudine, discedens ab eis segregavit discipulos'. In quibus verbis subtilissime pensandum est, quia, sicut paulatim crescebat numerus fidelium ex gentibus, eo^b duriores fiebant Iudei aduersus verbum Domini desinabantque credere, sic^c paulatim ostensa est et segregatio predicatorum ab eis. Nam et vestimenta sua et pedum pulverem excusserunt in eos, adimplentes preceptum Domini, qui discipulos ad predicandum mittens ait: "Et qui cumque non receperit vos nec audierit sermones vestros, excuntes foras de domo vel civitate, excutito pulverem de pedibus vestris. Amen dico vobis, tolerabilius erit terra Sodomorum et Gomorrorum in die iudicii, quam illi civitati". Pulverem vero de pedibus iubent excentere in testimonium laboris sui, quod ingressi sint civitatem et predicatione apostolica ad illos usque pervenerit. Sive excutitur pulvis, ut nihil ab eis accipiant, ne ad victimum quidem necessarium, qui evangelium aperirent. Sic enim a doctoribus exponitur excusio pulveris non solum in evangelio, ubi precipitur, sed et in Actibus apostolorum, "ubi perficitur".

(c. 13) Et inde est, quod imprimis quidem quando segregati sunt in opus Paulus et Barnabas, per singulas civitates leguntur intrasse synagogas Iudeorum et sabbatis a disputatione de regno Dei, id est quando collectae fiebant Iudeorum. In secunda autem circumcisione per singula iterum loca Paulus et Silas leguntur suscepti esse a fratribus et mansisse apud fratres. Unde et ascendentibus Paulo et sociis eius Iherusalem, ierunt cum eis aliqui ex discipulis a Cesarea [ad]ducentes^d (secum, ut)^e hospitarentur Iasonem^f quemadmodum Cyprium antiquum discipulum. Et cum venissent Iherosolimam, excoopererunt eos fratres.

(c. 14) Atque iatius regulae distinctionem servat ubique vas electionis et magister gentium Paulus, quod diligenter cuique lectori vel auditori facile est ex ipsis gestis eius agnoscere. Denique et in Philippiis cum predicaret, nec in domum Lidie purpurariae, licet colentis Deum, introisse legitur aut mansisse, priusquam eum omnes domo sua in Christum credens baptizaretur; nec in illius similiter domum qui custos erat carceris ingressus est, aut humanitatis eius obsequio usus est, donec etiam ipse credens Domino, cum omni domo sua baptizatus, dignus fieret tantum apostolum habere convivam. Sed et cum venisset Tyrum noonisi cum discipulis septem scribitur mansisse diebus. Similiter autem et apud Caesaream in domo Phyllippi evangelistarum, cui quattuor erant filii virginis prophetantes, ospitio functus esse memoratur, ubi et post aliquantum temporis cum custodia detineretur, sui illi tantummodo leguntur ministrasse. Apud Sydonem quoque humanae tractatus a Iulio centariose, ad amicos

^a ut P.^b si P.^c dissentit P.^d apud P pro secum ut.^e Massimum Act.

ספרבר עליו, שלא הילך אלא אל ידידי הגדנויות לחלוותין רהשיב את גפשו. כפה-
כו' גם מסר, פגס בואר לפוטיאולי ישב במפרק שבעת ימים אצל האחים, ואילו ברומא
עמה התבורר במפרק שבתים בבייחר אשר שכר לו. הרא אף מודה בכך, שתסידר סיבוק
במו ידיו הן את ברכיהם שלו והן את ארכיהם של אלה שעשו צפוי. ומכיוון שהביבה
אצל אחרים את היסודות הראשוניים של דבר אלו הם, נמצא כי קיבלו שכר מכובדים
המאזינים, ואשר לזכרכי המחה, שבסודם עליהם שוחטנו בטהילה ובשביל אבשין
על הרגשות כלל על ידי כופרים אלא על ידי מאזינים. שחררי גם בו הילך (פסות) אף
אביו של פוגליוס וגם דפא מחלות רבות כל כך נאותו אי, עד שאין להפטיל ספק
בדבר, הרבה מכם שבעת ההושבים של אורות פקום קיבלו על עצםם את הפול של
האמונה במשיח והשיבו כיבודים לדוב על פליה ישועתם. וכן בדור, שאפניהם קיימת
השליח פאבלו דבר זה.

15. איש כי יתן את דעתו גם לעליותינו של פדרום דאס הפליחים, אף יראה
כי משוכנעו בזאת פון חזניים אצל קוודליז וואצל האנשי פון פון, לא ישב אצלו
ולא עם מאכלם, אך אשר נמלא רוח הקודש, נמלאו בשם המשיח וגבורו ראוויים
ולחחותבר אל האמנים. וביניהם, כאשר התאנכן בבייחר של מאפין אחד שפערן
הברושים, תקפו רגע והחזרו למפשם לחתם. אז ראה כל כי מבין יריית-גד יורד פון
השמי, והוא פלא בצל-חיים טווים, והיה קול אליו: "את אשר שהר האלוהים,
אחה אל תפאנגו". ומסופר, כי הדבר אווע פלוש פפומים (כל כך מה?) כדי לדרכו
פראם לסתירה העתידה לבוא של כל הגוראים בכוח האמונה באילו רקדו, כפו
שזרות האדרון כבד קרדם לבץ על הפליחים ולעשות תלמידיך
לאמרו: "סבלו אותם בסוף האב והבן ורוח הקודש". ובכן, פגע מאזינים
מוסבלים וסהוריים, היי סכבר אווע היראים, שעם אבל הלה בהעדרת של האמנים
שפערן הגדוליים, אף כי נחן כבוד שאייר רוזה לאכול במפמד. וכך שעה, כדי לא
לגרום להם מורת-רוח. וככאן יש לחת את כל תושות הלב לדבר הבא: שליח נכבז
ונבדל כל כך לא רצת לבורס מורת רוח לאמנים מן היהודים, שגדלו פדיין
ולשתחזק המזרות הגדניות של תורתה; ועל כן. פגע ספערן ביחס פון מאזינים
מן הגרים, לבן יראה, בסכבר אתם, נזחוב נזחוב למצבה, ממפע למצבה
היהודים. ואס הלה נחן, עלஅ אתנה וככמה שחרוריים כירום הגדוריים להחננו
שפערן ביחס צוותם המצע האסורה הדזה, לבן יגרמו מורת רוח להבריה הדת הגדורית
ולשתחזק על צוותם המצע האסורה הדזה, או ימצאו אשימים בהפרת התקנות הגדניות. גם
חד לאמרונות הבעל של היהודים, או ימצאו אשימים ביראו, ממפע מעשה זו, כמשמעות
בפערן של קלמנט, הבישוף של בונסיה רומא, מאזינים אי-אלן מאסרים מפני השליח
הזה. ואזרות הצורבג בגידון זה. ואבו מסצ'נו, כי מחאים להבראים כאן. שליחי,
אף על פי שאורח הספרן בחשיבות קלמנט, אין מז'אנט, כי המולדדים בפייאו
מתה' ראיות לסכבר. ובכן, קלמנט אשר פדיין לא טוהר בהasad השבילה ואשר סבום
בר הורחק עט שאור אנדשים בסוטו שחלחו של פדרום, מציג אורת-שליחת צצ'ר כמדבר
אליו בזאת הלשון: "הרי קלמנט, לא שומר יהודיה אינכני סודך עם אשימים שעוזין
לא סורהו, אלא חרש אוני, שמא אזייך לפצמי מחד, ולהם לא אוועיל מזומה מאידך".
וקצת לאחר-סוכן הרא אומר: "ובכן, אל יתעכז סבום איש שהורחק מן הסודה שלצ'ו
כי (אך) לזמן קדר יודח מי שירצה להטבל בטהרה, ולזמן רב כי שיוחר לפשיט
כו. ועל כן בידכם הדבר, בכל עת שתרצדו, להסב אל שולחנו, ולא בידך: כי
לא הותר לנו לסייע פאכל עם איש, אלא אם נסבל קודם לכך". מזאנו לבחו ז
להעלות דבריהם אלה מטור כתביו של קלמנט, כי ברצוננו להוכיח בפליל, שהגדות,
שנמסר בזידון זה סידי השליחים, הרא עפיק בירוח. שליח יט להוכיח כאמנים
גם את הדברים האלה, וביחודיהם. איזם צדאים כסותרם בדבר כל שהוא את פשי
השליחים.

tantummodo refertur esse, qui erant utique fideles, et sui curam egisse. Itemque cum 826—827 venisset Puteolis, diebus VII^{is} apud fratres mansiose perhibetur. In ipsa autem Roma ^{Act. 28. 12. 14.} biennio in suo habitasse conductu. Sed et semper tam ipsi quam his qui secum ^{Act. 28. 20.} erant necessaria quæque suis se fatetur manibus ministrare^a. Et cum apud alios prima verbi Dei iaceret fundamenta, ab ecclesiis fidelium invenitur accepisse stipendia. Necessaria vero quæ ipsi et suis a patre Publili caeterisque Mitilenensis^b insulæ cultoribus ^{Act. 28. 7—10.} imposita narrantur, quis non videat nequaquam ab infidelibus, sed a fidelibus suis suscepta. Nam et patrem Publili salvavit, et tantas apud eandem insulam infirmitatum curatioues exercuit, ut dubium non sit plurimos ex loci "illius incolis Christi fidei"^c subiugatos, ac salutis suae nuntium innumeris honoribus prosecutos^d. Et haec quidem ab apostolo Paulo ita constat esse servata.

(c. 15) Si quis vero et principis apostolorum Petri gesta consideret, videbit etiam ingressum ipsum aliquando ad Cornelium, et eos qui cum ipso aderant, non ^{Act. 10. 48.} prius apud illos mansisse aut accepisse cybum, quam sancto Spiritu repleti, et in Christi nomine baptizati fidelium digni fuerint coauictu et societato. Sed et apud ^{Act. 10. 49—51.} Iuppen in domo fidelis cuiusdam Simonis coriarii hospitatum, esurientem gustare voluisse, ubi et vas ut linteum plenum diversis animantibus cœlitus delapsam vidit, facta ad se voce: "Quod Deus mundavit, tu ne communie dixeris". Hoc autem per ^{Act. 11. 14.} ter factum esse narratur, ut per fidem sanctæ Trinitatis cunctarum gentium futura mundatio presignaretur, sicuti iampridem apostolis a Domino preceptum^e fuerat, ut euntes docerent omnes gentes, "baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus ^{Act. 28. 19.} sancti". Tales ergo iam erant et gentiles illi, id est credentes baptizati et mundati, cum quibus ne scandalarentur hi, qui ex circumcisione crediderant, illis absentibus edebat, presentibus edere dissimulabat. Ubi et illud fideliter considerandum est, quod, si talia ac tantus apostolus, ne Iudeos fideles scandalizaret, qui adhuc carnalibus legis observationibus utebantur, a gentilium fidelium "se convivio subtrahebat, ne contra ^{Act. 28.} morem, scilicet Iudeorum, videretur agere cum gentibus convivando, quo studio christiani nuue a coauictu so debent subtrahere infidelium Iudeorum, ne exemplo huius inilicte communionis scandalizent socios et participes^f christiane religionis talique factu vel Iudaicis videantur superstitionibus favere vel ecclesiastica convinentur statuta discedere.

(c. 16) Sed et in libris Clementis^g ecclesiae Romanae pontificis inveniuntur aliqua a supra memorato apostolo de huius rei observatione dicta, quæ in his inserere non incongruum existimavimus. Nam licet idem libri iudicentur apocriphi, pleraque tamen ex his testimonia inveniuntur a doctoribus usurpata. Introducit ergo Clemens, cum needum esset baptismi gratia purificatus, et ob hoc a mensa Petri cum ceteris similibus sequestratus, cundem apostolum loquentem sibi his verbis^h: "Non pro superbis, Clemens, convivium non ago cum his qui nondum purificati sunt, sed vereor, ne forte mihi quidem nocram, ipsi autem nihil proxim". Et paulo postⁱ: "Nemo ergo vestrum contristetur, sit a convivio nostro separatus. Parvo enim tempore sequestratur qui cito voluerit baptizari, multo autem qui tardius. Et ideo in vobis est, quando velitis, ad nostram convenire mensam et non in nobis, quibus permisum non est sumere cum aliquo cybam, nisi prius fuerit baptizatus". Haec de scriptis Clementis necessario a nobis prolata sint, volentibus evidenter ostendere ab apostolis traditam huius rei antiquissimam observationem. Vera enim et ista ducenda sunt et eo maxime, quo ab apostolicis actibus in nullo videntur discrepare.

^a) strata e correct. ^b) persecuto P, corr. Bas. ^c) predictane corr. in scriptam P. ^d) participio P. ^e) Non ex libris Clementis in usury. ^f) dissimile corr. in dissimile P.

^g) in loco Melitensis. ^h) Recognit. I. II c. 71 ex ed. Geroldi (Migne Patrol. Graeca I, 1291).
ⁱ) Ibid. c. 72 col. 1282.

17. היתכן להעלות על הדעת, כי השליחים הנזכרים רצו להשיב לשולחן פשורתם גם היהודים הכרופים או יכולו לסגור בזעפין גם אונשיין, שארודותם אומד פאבלום אל התאלאוכיניט בזאת תלשון: "כי אם, אחין, הלבתם בעקביו קהרות האלוהים אשר בארץ יהודת במשיח יושב, כי גם אתם עניהם על ידי בגין ומכם כאשר ענו גם הם על ידי היהודים, אשר אף הרבו את הארון יושב ואם בזבאייהם ואונצ'ר רדפו, ואינכם טרביים בעיניו אלהים, ומתקוממים לכל אדם; גנוברים אונצ'ר ענו גם עד כליה". היתכן, איפוא, להאמין, כי השליחים הסבו לשולחן אחד גם אונשיין כגרון אלה, שארותם מוכנה בלי הבהיר בשם: רוזחיי-ישוע והגבאיים, רודפי השליחים רעים בעיניו אלהים, המתקוממים לכל אדם, המשאתיים או מטאתיים בכל עם ובזבאיים מההפטה-האלוהים עד קץ הדורות וכלום רושאי מאפני כל שהוא לקיים אם השופרתת ההיא?

18. אך מכיוון שהשליח מציב את הקהילות אשר בארץ יהודת במשיח, משפט את המאמינים שכן היהודים באו, יט' גם דראותם, וגם הללו, שיישבו בקרוב בני עמם, קרייטן דבר זה. ואנו יוכלים לעמוץ על כך בז' נסכל פוגרין הביאו של זוקאם הקדושים: "וקהן המאמינים היה להם לב אחד וגוף אחד ולא אשר איש מהם על דבר כי פלאו הרא, כי הכל היה להם בחלוקת כולם". וקצת לאחר-כך הוא אומר: "כל גללי ובאים וסדרות סקרו אונת ויביאו את כסף מחרם ווישופו לב אחד ואולם שלמה וטון לאיש די מסורו". ושוב אחר כך: "ככלום נאספו לב אחד ואולם שלמה ולא אחריהם אין איש אשר מלאו לבו בלהבות עלייהם והעם הווקיר אורטם". סבלל שלא הסבו לשולחן יחד עם אונשיין. שאותם לא היה להם אפילו פקסום-טוגריטים מפוזר.

אולך כל מה שהיה להם מנותך, לא נאנס מכל פבר, אלא בא להם מתרומות ומטבוחות של המאמינים בלבד. ריש פפורה; כי אף במזקמת הרוב הגבור, הפירוח לימיון של קלבדיז'ום, לא תבעו ולא לקחו דבר מען היהודים ובלתי-מאטיס'ים שבתוכם ישבו, ואילו מען הגוריים, אשר באנו קודם לבן באסרוות המשיח, שז amber לכל המאמינים אורdot בצלן המאמינים באו*. כי בבר קרב ווהולך הזמן, שז amber לכל המאמינים אורdot בצלן המאמינה האסונה הבזבזנית: "כל הבא אליכם ולא יביא את התורה הזאת; לא תאמנו או תור הביתה ולא תשאלו לו לשלם. כי השואל לשולמו חבר הוא למפעיו הרעים". אם; כדורי הפסוק הזה, השואל לשולמו של איש הועזן אם חוררת השליחים הוא חבר למפעיו הרעים האלה, באיזו מידה ידבר, רגע הלב של היהודים בגאנשיין, אשר גם מסבים אותו לשולחן אהן?

19. עד כה נאמר לנו זוגרים, שיהיר דהיררים יותר בסוגאות המיגדים או רון היהודים. ויתרת פזו: גוז יאמר להם פמייד: "ידיידי, אל מאמייד לכל דודת, כי אם בחזרה אמר הרוותה; אם מלוחים המש, כי גבאיי-שקר דביהם ואור לעולם. בזאת הבירן אמר כות' אלוהים: "כל רוח המזודה שיושע הרא המשיח ובאו בונר מאת אלוהים הרא; ובכל רוח אשר איננו מודה בישוע לא מלוחים הרא וזה רוח שוטן המשיח". וכן: "מי הרא הדובר שקר, כי אם המכחש בישוע לאמור: לא המשיח הרא זה? זה הוא שומן המשיח המכחש באו ובונר. כל המכחש בון ומ אן איזו לי; וחותמת ובן לו בו האב". ומדברים אלה מפבר רעליל, כי היהודים איננו רק שקרניים אלא גם שוטני המשיח, כי לאחר שטכחים לבן, לשואו הם טרדיים בגב; ואין הם זכאים לאו, מפוני שאירום סודים בון. ברם אף המש והכהן כאחד של האנטיכריסטוס קונו לפוטס קודם כל פטור כר, שהם מכחישים, כי ישוע שנולד לטוהר הביתלה, הרא המשיח.

* אין לי ספק בדבר, שהפסקה ne eos ministri היד לא קלה ונשווינית, מושג זכרן מושג זכרן אחר המלה ministri Samostz לא offenderent או nahmen, die Apostel Beiträge als solche von Gläubigen und, um sie nicht zu kränken נראים הדברים, כי אף הושפה זו לא מודה לו, והרא אונס' וללא להתחזק בזבגה הדקדוקי של המאטפם. לעזומם זה פולח "טעמי הפלחים" פרט יא' partuliert 29-30 אם האפשרות כי הפללה ministri מינין שייכת ל- "השליחים העבירו" הביאו, אך גם בפורה זה לא מפברת הפללה (וונומקומה מפפים לטלה ed). מכל פקו' ne eos ministri

826—827 (c. 17) An putandi sunt electi Christi apostoli cum Iudeis infidelibus communem habere voluisse mensam? aut potuisse cum eis gratum convivium ducere, de quibus ^{1. Thes. 5.14-16} magister gentium Paulus Thessalonicensibus ita loquitur: 'Vos enim imitatores facti estis, fratres, ecclesiarum Dei que sunt in Iudea in Christo Iesu, quia eadem passi estis et vos a contribubibus vestris, sicut et ipsi a Iudeis, qui et dominum occiderunt Iesum et prophetas et nos persecuti sunt, et Deo non placent, et omnibus hominibus adversantur, prohibentes nos gentibus loqui, ut salvae fiant, ut impleant peccata sua semper, pervenit autem ira Dei super illos usque in finem'. Cum talibus ergo, quos occisores Iesu et prophetarum, persecutores apostolorum, Deo non placentes, omnibus hominibus adversantes, peccata sua semper implentes et sub ira Dei usque in finem ^{Act. 9. 11} seculi gementes^a vas electionis appellat, vel apostoli credendi sunt commune habuisse^b convivium vel fidelium quiske illud^c debet retinere consortium?

(c. 18) Verum quoniam ecclesiarum que in Iudea erant in Christo, id est eorum ^{et sr.} qui ex Iudeis crediderant, fecit ^d'apostolus mentionem, videndum etiam de illis, utrum et ipse haec inter suos positi contribubus observarent. Et facile hoc ex verbis sancti ^{Act. 4. 12} Luc^e possumus agnoscere, quibus ait: 'Multitudinis autem credentium erat cor et anima una, nec quisquam horum aliquid suum dicebat, sed erant illis omnia communia'. ^f Et paulo post: 'Quotquot, inquit, possessores domorum aut agrorum vendentes afferebant precia eorum que vendebant et ponebant ante pedes apostolorum. Dividebatur autem singulis, prout cuique opus erat'. Et post aliqua rura ait: 'Et erant omnes unanimiter in portico Salomonis, ceterorum autem nemo audebat se coniungere illis, sed magnificabat eos populus'. Neque igitur communem cum eis ducebant vietum, eum quibus non habebant ne commune quidem habitationis consoritum. Omnia vero que ipsi erant communia, non undecimque quiesca, sed ex sola fidelium fuerant collatione et oblatione suscepta. Sed et in maxima necessitate famis, que sub Claudio ^{ib. 11. 20. 21. 22. 23. 24. 25.} facta esse memoratur^g, a Iudeis quidem incredulis inter quos morabantur, nec expetisse aliquid nec acceperisse referuntur. Ab his vero qui ex gentibus ad fidem Christi venabant, ne eos ministri, oblationes fidelium pertulerunt. Iam enim tempus instabat, ut ^{2. Joh. 12. 13. 14.} diceretur fidelibus ^h'omnibus de omnibus inimicis fidei christiane': 'Si quis venit ad vos et hanc doctrinam non assert, nolite recipere eum in domum, et ave illi nolite dicere. Qui enim dicit illi ave, communicat operibus eius malignis'. Secundum quam sententiam, si his qui ave illi dicit, qui a doctrina apostolica existit alienus, communicat operibus eius malignis, quanto amplius Iudaicⁱ communicant malignitat^j, qui cum his commune etiam convivium celebrant?

(c. 19) Et adhuc, ut ab inquisitionibus hereticorum vel Iudeorum christiani fierent ^{1. Joh. 4. 1-12} cautiiores, dicebatur, immo et semper dicitur eis: 'Karissimi, nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex Deo sint. quoniam multi pseudopropheti exierunt in mundum. In hoc cognoscitur spiritus Dei: "Omnis spiritus, qui confitetur Iesum Christum in carne venisse, ex Deo est, et omnis spiritus qui solvit Iesum, ex Deo non est, et hic est Antichristus". Itemque ibi: Quis enim est mendax, nisi is qui negat, quoniam Iesus non est Christus? hic est Antichristus qui negat Patrem et Filium. Omnis qui negat Filium nec Patrem habet: qui confitetur Filium et Patrem habet'. Ex quibus verbis evidentissime declaratur non solum mendaces, sed et Antichristos esse Iudeos qui, cum negant Filium, frustra confitentur Patrem: 'non autem confitentes Filium nec Patrem habere merentur. Super omnia vero Iesum, qui ex Maria virgine ortus est, Christum esse negantes, Antichristi sibi et nomen pariter et

^{a)} genit. corr. in gementes P. ^{b)} amiss. P; corr. Bod. ^{c)} illum P. ^{d)} ab superscript. ex ante oper. P. ^{e)} celebri P.

1) Euseb. hist. eccl. II c. 8 p. 30, Basile. 1522.

כפי מה יאמר האנטיכריסטוס אם לא זאת, כי ישוע לא היה המשיח? וכי הור הפסחיה, ספוני שהלה הרחק בתורת סכזה מחתמת אסרו כביכול. ובכן, הגידוך של האנטיכריסטוס פולח על זה של היהודים אך ורק בזיה, שם בר (באנטיכריסטוס) עוזת הפנים להכריז על עצו בעל המשיח. ואילו נבלותם של היהודים שורה לזר של האנטיכריסטוס בזיה, שום מעיזים לרופר, כי ישוע לא היה המשיח; לפיכך הם מזדහם עם שוטני המשיח* באורת מזדחים, שבת מזדחים בידופיהם שלם הם גם גידופיו של האנטיכריסטוס. כי, איפוא, מאין שישב לשולחן אחד עם האנטיכריסטוס ומיינן, כי הוא שומר אימרכוט לאריסטוס? או כי אישם שלא ישם לידם מטבחם ואדיים, אשר מגדפים את פרשינו לנגד עינינו? ופאזינו שוממות פיפוי דבר-תוכחת אידיומים כל יתם: "אורי לך, כורזין, אוֹרִי לְךָ בַּיְתְּ-צִדְּה, כי הגבירות אשר. נפוש וקרכובך, לו בדור ובגדודו געשור, הלא כבר שבו בשק ואפר. אבל אני אומר לכם, כי ביום הדין קיל לזרו רצידון' סכם. ואות כפר-נחות, בלוטה תטרומתי פֵד השמיים?" עד שאROL תדרי, כי הגבירות אשר געשור בדורך לו בסדום געשור, כי פחה פודה אל תלה פֵד הים הצעה. אבל אני אורט לכם, כי ביום הדין יקל לאדם סדום טפרק".

20. ככלומר, כורזין, ביה-צדה וכפר-נחות, עורי הגליל הגראל פיסאן, מושרים שלא עשו תשובה אחר האותות והגבירות הגדולים כל כך. וצדיקותתן חוץ צור וצידון, ספוני בערים אלה רמסו את החוק המופיע בלבד, ואלו הלו, מלבד העברת על החוק המופיע, התמקרו לפזרות-אליליות ולמדות רערם. וכן צדיקותן הן משום כך, שצור וגדרון והערים הנ"ל לא החשיבו את האותות שגעשו אצלן?). ואם כי, לאmittor של דבר, לאסום או זון פן האמת ולדוחותה, משבששנה, דבור נסוד הואר, הלא רע גודל לאינו פדרוך מזיה הוא לשומה ולדעתה ולדוחותה לאחר מכון, ומטנדחתה לרידפה ונורסף לזה אף לבדפה. ודבר זה מבלה בפליל פסודות הקדושים באומנו על כבוד אלה: "נזה להם שלא לדעת את דרך הצדק מסאר ידועהו ונסוגו אחורה". דבר זה מוכח פוד ביחס בהירות מדרביו של האזון המודבר בדרוך של משל לאמור: "הרהור הספקה צאתה מז האDEM השומם במקומות ציה להבקח ולא מזאה. אז אמרו: "אשובה אל ביחס אשר יזאיי שם. ובאה ומזאו פזרזה, מפאס ומזהודר. ואחר תלך ולקחה עטה שביע רוחות אהירות רגשות פסגה, ובאו ושבנו שם והיתה אהירתו ההוא רעה פראהיתו: כן יהיה גט לדoor הרע הזה". מכוז בדור, כי לפניהם, עם טנן התורה, גסובה מלבד העם היהודי הרהור הספקה של עבירות האלילים והיא שוטחה זמוד רב במקומות ציה, ספטם בלבותיהם הפקדים של הגוים, וביהם חפצה לשכון לבשת. אבל שפוא המשיח רכל הגוים האמיגר בו, בראשה גם פה ושבה לביתה היין; ואסומו היה מצא אדרת מלא אלוהים, אך מהדר במקומות הגדומות של התורה,أكلו סופהת על ידי מהרתו הגדות של הפלורדים. לפכו, שרואה, שרויו, בית זה הוא הרاري בידור לשפתה לא פקו מבדורים, רקתה פמה שבעה רוחות רגשות פסגה, חדרה אל תוך תוכו ועתה את אהירותו רעה פראהיתו. ובאמת, ביום אהוץ הבית-ההוא של המזון היהודי המבדק את הספיקת בנדי-הכנת, רוחות רגשות, שמיגן רב מזה שאחן בו במגדים, לפניו שידע את התורה.

21. לשוא, איפוא, סורבים תומכי היהודים שמצעריהם או תבור ואותם משמחים, כוים לכבדם ובגין אברוחיהם, (לשוא) מעיזים פניהם לזר, כי סורבים הם מן הנזרדים, אחר שאנו קוראים, כי גם האגאנזים, המכונים כיוון בשם המשובש סראאנזים, ואך ומלך ותמיידים והאפרים טודזם מאבדיהם. ומשום כך אין איש מחויב לכבדם, ולא לחשוב ארותם טודזים סץ הנזרדים. ולא זו בלבד שהיהודים איזו יכולים להרדים סובבים יוויה טאנז, אלא גם בפצעם רגשים פארות העפשים שמיגן לעיל, מפוני. שהפעמים ה苍 לא קיבלו את התורה ואילו אלה, אף לאחר שגייתה להם המורה ונשלחו אליהם הגבאים, אף רצחו את בן האלוהים. ואם הדברי

eloquium vindicarunt. Nam quid aliud? Antichristus dicturus est, nisi quidem Iesum 826—827 non fuisse Christum? Se autem esse quod ille veluti falso creditus fuerit. In hoc ^{1. Lib. 2, 21.} ergo solo blasphemiam Iudeorum superat Antichristus, quod se presumit nuncupare Christum. In hoc autem Iudei nequitiam equiparant Antichristi, quod Iesum negare audent fuisse Christum: in tantum igitur Antichristis, in quantum blasphemis ipsorum blasphemias consonant Antichristi. Quis autem cum Antichristo mensam habeat communem et Christo se asserat servare fidem? aut quis non libenter eorum fugiat necessitatem, quos suum videat blasphemare salvatorem? et quibus ipsum terribiliter audiatur denuntiantem: 'Vg tibi Corozaim, vg tibi, Bethsaida, quia si' in Tyro et Sydone ^{Xanth. 11, 21. 24.} factq; essent virtutes, que factq; sunt in vobis, olim in cinere et in cilicio penitentiam egissent. Verumtamen dico vobis, Tyro et Sydon remissius erit quam vobis in die iudicii. Et tu Cafaraum, numquid usque in cglum exaltaberis? usque in infernum descendes. Quia si' in Sodomis factq; fuissent virtutes que factq; sunt 'in te, forte ^{2. 12.} mansissent usque ad hanc diem. Verumtamen dico vobis, quis terrq; Sodomorum remissius erit in die iudicii quam tibi'.

(c. 20) Corozaim namque et Bethsaida et Cafaraum, urbes Galileae, idcirco a salvatore planguntur, quod post tanta signa atque virtutes non egerint penitentiam. Preferuntur autem eis Tyrus et Sydon, quod naturalem tantum legem calcaverint, iste vero post transgressionem naturalis legie urbes idolatrias et vitiis dedit, et preservantur ideo, quod Tyrus et Sydon et scriptz etiam signa que apud eos facta sunt parvi duxerunt. Et quia et revera licet et non audire veritatem, et auditam contempnere pernitioeam sit, multo tamen et incomparabiliter peius est auditam et cogitam contempnere, et contemptam persequi, insuper et blasphemare. Quod apertissime beatus Petrus ostendit de talibus dicens: 'Melius fuerat illis non cognoscere viam iustitiae, 1. Pet. 2, 21. quam post cognitionem retrosum reflecti'. Hoc autem multo adhuc evidentius demonstratur verbis Domini per parabolam sic loquentis: 'Cum inmundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca arida querens requiem et non invenit. Tunc dicit: Revertar in domum meam, unde exivi. Et veniens invenit vacantem, scopis mundatam et ornatam. Tunc vedit et assumit sep^tem alios spiritus nequiero se, et intrantes habitant ibi et sunt novissima hominis illis peiora prioribus; sic erit et generationi huic pessimum'. Ex quo perspicuum est inmundum idolatriae spiritum de corde quandam populi Iudaici, cum ei lex data est, recessisse et ambulasse eum diu per loca arida, corda videlicet gentilium infructuosa, atque in his securam sibi voluisse manutinem. Sed et inde in adventu Christi, cunctis in eum credentibus nationibus ex pulsum, ad pristinam domum reversum, quam invenit Deo quidem plenam, carnalibus vero legis observationibus ornatam, a farisaicis sermonibus veluti mundatam. Et quia vedit eam sui habitatione dignissimam, septem alios nequiero se spiritus asumpsit⁴, et cum his intima ipsius penetrans novissima eius peiora fecit prioribus. Maiori quippe nunc dominus illa plebis Iudaicq; demonum numero possidetur, blasphemans in synagogis suis Christum, quam in Aegypto possesse fuerat ante legis notitiam.

(c. 21) Frustra igitur fautores Iudeorum nos contristantes et illos letificantes, patriarcharum causa honorandos eos putant et christianis dicere audent meliorea, cum legamus etiam Agarrenos⁵, qui nunc corrupto vocabulo Sarraeni vocantur, 'Amalechitas' quoque et Madianitas atque Afros ex Abraham genus ducere. Ideoque nec eos quam vel honorandos vel meliores christianis debent existimare. Non solum autem Iudaei meliores nobis esse nequeant, sed et his, quas supra enumeravimus, nationibus peiores inveniuntur, quia illi quidem nec legem acceperunt, isti vero post datum sibi legem, post missos ad se prophetas, etiam Dei filium occiderunt. Si vero iuxta

³⁾ alias P.⁴⁾ quasi P.⁵⁾ assumit p. superior. P.⁶⁾ Agarrenos corr. in Agarrenos P.

השליח: "לא בני האביך הם בני אלוהים, כי אם בני האביך הם הנקובים לזרע", הרי הייחודים ובמלה שפרטחים מן הזרע המוגט של אבריהם, זאת אזכור בן המשיח, וזה מודה גם מוכיחים עצם בלהי ראוויים להתיילת בני אלוהים; ובאמת; לא בסמי של פעולה דבר, אלא נשארו בניים של ירושלים של מטה. ושל הגור האמה של לדת אמת לאבדות.

22. והכובב מה הוא אזכור? "ברש האמת ואות בנה, כי לא בירשם בן האמת עם בן החפשה". ובכן, העם היהודי בדורות סביה האבי וכבר בן הרובר טירוסת בני היכlesia, אשר בעצת חפשיה בכוורת חפשיה. שרי, "כדברי האדון: "הגד לא ישכון בבית לפולם, הבן ישכון לפולם". אגיל כל הפעשה חטא עבד הוא לחטא לא ישבון ישבון בלב העבדות הלויז, אלא אם זכה להשתחרר בכוורת בן האלוהים. אם האדון אומר: "אם הבן יפsha אתם עביכם בגדי חורין, בני חורין באמת מהו", והיהודים אמרים מטה מטה מטה לא זו ואך מטה לליים, כי מדרע אבריהם הם וכי מערלים לא הינו פבדים לאיש, הרי לא זו בלבד שבודע מטה מהם עזמודים מוחץ לרווח החירות, אלא גם נסאז שמת כפרים לעבודת שבתורה. ולא עוז אלא שם טומסיפים להיות בני הפסון, כבור שגילהה גם האדון ואפורו באפרים אמר אביכם השם ללפשות את תארות אביכם חפאים". כלום אמרם מספקים הם כל יום את הארץ ולבני אביהם, באמר סוארים בתורה, בזים לנביים, רודפים את היכlesia וסבדפים את בן אלוהים עצם? מכיוון שפדי הדברים הם כך, מה פאם לבכרי אם עבד החטא על צבדי האלוהים, בגיןה של בח-חוריין על בני-האמה, יורשים כל מוגבריםם בן חירושה, בגין המשן על בני האלוהים? ואזרוי אבדיל בינו לבין עבדיו הבדול בה גדול, עד ששם אייבדו את ספס הקדמון וכבר חשוון כבידם סביה. והוא סמל דבר זה על ידי ישעיהו. הגביה בזה הלשון: "הגד עבד יאלקי ואמת תרבעו; הנה עבד ירבעו מסרו לב ואמת היכאלו; הנה עבד ישמחו ואמת תבשור; הנה עבד ירבעו מסרו לב ואמת הילילו"** מכך שב ושבור דרכ תילילו והבתהם שמכם לשבודה לחירדי, והמשתק אזרוי אלוהיר*** ולעבדיו יקרה שם אחר, אשר אמר ברוך באיז, יתברך באלהים, אמן, והגהשע בארץ, ישב עבדוי, אמן*. ועל כן, העם היהודי שגדל מסנו טבו הקדמון ושחוכח בחרב כביריה, אי אסף להשוותו לבחרי אלוהים בשם אחר, והמתברכים להקרא "ספיחיות" והגבשפיטים וטאקוואמנטים של הסמי, ואין לסתפו אף בחיקם החומריים של אלה, שלהתהבר אליהם אף בשם האבדות לא סבזא זכאי>.

23. ואם גם בבורוז, מהן הסגולות שבחן יכול אדם לקנות לו משבן באורה של אלוהים ולפליה על היר קדשון, הרי סקוט לא מבוטל תופס ביבניהם אוותה טלית, שהודות לה *** ראווי האיש הצדיק לשבע סדרלן זה: "גביה וביגינו נסם ואמת היראים יכבד". ובכן, מסמייניהם ויראי-אלוהים, אוותה יט לפאר ולכגדם בכל. אורלם אורלה פס; יכולו בדע הוא ושלא השכיל לדעת את גבורת אלוהים ואת חכמת-אלוהים, ומושם כך לא חזק בו סן הרע והסבירות הימזים, בדין הוא שיחשב בגדה בעינוי כל המסמיינים ולא יכבד איש בגין כסמו או עזרו. יתרה מזאת, בוגל תאוותנו לדבורי אללה, הרי הוא מצורע באנז' געפן, ועל כל פס של מסמיינים, שפהה רכה אלישע האממיון ובכל דמן ובכל אתר בטלים של השלה הוארה: ולא עוד אלא פיש להחריגו בכל דמן ובכל אתר בטלים של אשלה הוארה: "מי שלא יאהב את אדוננו ישרע המשיח, יחרם פרן אתה". הרי אם איש שאידנו ארહב את בן האלוהים, חרם הוא, אזי איש שטונא, רודף וסבדק איזה הוא עוז בהרבה יותר נתבע וזכה בהרבה יתרה ראווי שיחרטם. זאת ועוד. המפכבר לקשרי יוזידות עסנו ואיזה מתחייב לפזר לו מטה ברורות פושעם, הוא עצמו יטמע בזדק את איזר שען יהושפט הסלך, כאשר בניה ה' הוביתו: "לרעע לפזר ולשונאי ה' מאלא רבזאת עלייך קצף מלפני ה'".

Clamabitis

* נ- vulgata Clamabitis

** נ- Vulgata חפרה הפלת

*** נסכמה: quia וסבורי שזו טהור וזריך להיות טה (וכך כפבו אצל). Migne

826—827 apostolum ‘nos qui filii carnis hi filii sunt Dei, sed qui filii promissionis hi estimantur in semine’, ergo Iudei quantum a promisso Abrahæ semine, id est Christo, existunt alieni, tantum et filiorum Dei gloria probantur indigni, nec Hierusalem cœlestem veraciter sortiti sunt, sed Hierusalem terrestris et Agar ancillæ, que in servitutem generat, filii remanserunt.

^{Gen. 31. 10;}
^{Gal. 4. 31;} (c. 22) Sed quid dicit scriptura: ‘Eice ancillam et filium eius, non enim heres erit filius ancillæ cum filio liberæ’. Expulsus ergo est de paterna domo Iudaicus populus, atque ab hereditate filiorum ecclesias, quæ per Christum libera effecta est, ^{I. 8. 22.} segregatus. Nam, sicut Dominus ait, ‘servus non manet in domo in aeternum, filius ^{ib. 31.} manet in aeternum’. ‘Omnis autem qui facit peccatum servus est peccati’, nec potest ¹⁰ a iugo servitutis istius absolvî, nisi per Dei filium meruerit liberari. Iudei igitur qui ^{11. 8. 22.} dicentes Domino: ‘Si filius vos liberaverit, vere liberi eritis’, ipsi quidem non credunt, ^{ib. 22.} se autem semen Abrahæ esse et nemini umquam servisse gloriantur, non solum a ^{12. 4. 13.} liberitate spiritus efficiuntur extranei, sed et carnalis servitutis inveniuntur obnoxii. Neque hoc solum, sed et filii perseverant diaboli, sicut et Dominus ostendit dicens ^{13. 44. cis:} ‘Vos ex patre diabolo estis et desideria patris vestri vultis facere’. An non patris sui desideria cotidie satisfaciunt, contempnentes legem, spernentes prophetas, persequentes ecclesiam, atque ipsaum Dei filium blasphemantes? Cum hec ergo ita se habeant, qua ratione servis Dei servi peccati, filii libere filii ancillæ, heredibus exhediatis, Dei filiis filii diaboli preferentur? quos Dominus per Esaiam prophetam tanta a ^{14.} servis suis divisione sciungit, ut et nomen pristinum eos amissæ et inter mortuos ^{15.} Iusti. 43. 13—16. ostendat iam deputatos esse his verbis: ‘Ecce servi mei comedent et vos esuictis, ecce servi mei bibent et vos sitiatis; ecce servi mei letabuntur et vos confundemini; ecce servi mei laudabunt pre exultatione cordis et vos ululabitis pre dolore cordis et pre contritione spiritus ululabitis et dimittotis nomen vestrum in iuramentum electis ^{16.} meis, et interficiet te dominus Deus tuus et servos suos vocabit nomine alio, in quo qui benedictus est super terram, benedicetur in Deo, Amen, et qui iurat in terra, iurabit in Domino, Amen’. Nominis itaque pristino populus Iudaicus spoliatus et incre-^{17.} dit. et dulcitatibus sue gladio peremptus electis Dei ‘nomine alio vocatis et christiano vocabulo benedictis atque in Christi sacramenta iuratis nec exequari potest, nec corporali saltem ^{18.} victu sociari debet, quibus ne ipsa quidem servitutis appellations meruit copulari.

(c. 23) Si vero et hoc consideremus, quibus virtutibus tabernaculi Dei habitatio et sancti montis eius ascensio valeat comparari, non minimum inter eas virtus illa optinet locum, quia vir iustus ita dignus est conlaudari: ‘Ad nihilum deductus est in conspectu eius malignus, timentes autem glorificat’. Fideles itaque et timentes Deum ^{19.} glorificandi sunt in omnibus atque honorandi. Populus autem ille, qui totus est positus in maligno, quique Dei virtutem et Dei sapientiam non cognovit, ac per hoc in malignitatis et erroris vetustate remansit, pro nihilo in conspectu omnium credentium est habendus, nec pecuniae aut divitiarum suarum causa cuiquam honorandus. Sed ^{20.} ob earum potius cupiditatem lepra Naaman aspersus, ab omni fidelium populo per verum Heliuseum aquis Laptiamatis expiato, ut vere sordidissimus atque inmundissimus execrandus; insuper vero et anathema ei semper et ubique dicendum voce apostoli qui ^{21.} Cor. 16. 22. ait: ‘Si quis non amat dominum nostrum Iesum Christum, sit anathema maranatha’. Nam si is qui non amat Dei filium, anathema est, ergo qui odit, qui persecutur, qui ^{22.} blasphemat, multo adhuc detestabilius anathematizandus est. Si quis porro amicitias ^{23.} libenter ipsius indulget, nec ferre illi impie societas auxilium erubescit, merito et ^{24.} ipsæ audiet quod Iosaphat rex per prophetam Domini increpatus audivit: ‘Impio preber auxilium et his qui oderunt Dominum amicitia iungeris, et idcirco iram Domini mereris’.

a) adiuvatur altero (superior. P.) b) amicitia P.

אמות, המליך ההורא קיבול את עדותה הבדיקה בכל שאר הדברים; אך הורא שבת ועוצר עלייו את חמתו של אלוהים בדבר זה בלבד, שלא גרתע מלעוזר לרשותם רלשרונאי אלוהיים ומילקשוור עסם קפרי ידידות. ועל אלה מבצעיהם הכתוב בבלוי, שאינם טווגים כל עיקרן מן האנשימים, אשר הבלתי עצם סבית דוד. וכן גם היהודים, הרשעים הללו ושוראי-ערלים של בן האלוהים, מתחבלים ממשיח מצפיהם ומתבעגים של דוד האסיטמי, היא הقدسנה, ובתיוחם קדרוים ממלכotta המשיח מצפיהם ומתבעגים לאנטיכריסטוס שדרון ישות. ימיהנו ברוח שפתינו וישובייתנו בהופעה ביאתו. ולא אורתו בעזבונו בלבד, אלא גם - לפי המשל של הבשורה - את אלה שלא רדו פישלותם כליהם, יזרעה בשרבו להמית במעדרו, לאחר שיקבל את מלכותם השמיים.

24. לפיכך, אגדתו הנזירית שנקלה בדורות החושך ובאזור אל מלכותו של הבן האהוב של האלוהים, פרטלה עליינו החובה שלא להטמא כלל ועיקר במأكل ושיתוף עם אלה, שמטעוו יוחיהם ובמצו זקדים לזכור כי צד הקיב אורתו בגיא, אשר נשלח מיהודה אל בית-אל, שם פבד ריבבון פלק שומרון את עגל הדתב, ואחר איזונז אסר פלינו לאכול ולשתות נארות מקום, למחר, כאשר זה הזמיןו (LOSEFOT): "אם תחן לי חמי בירך שתבשים לו אותו מלך עצמו. אולם בסקטו הזה". כסו - כן הוא סרב לקבל שגדת שתהים לו אותו מלך עצמו. אולם לאחר-כך, משחוודה על ידי גבאי שקר, אכל ושתה באותו מקום עצמו בגיבוד לאחר-כך, ומשורם כרך הושלך, בפסוף אלוהים, (סרך) לאדריה והרומן על ידיו. ולא ניכר כל נקלה, כי אםז הקפידו יהודים ירא-شمיט בברית הישות ונדבגו מסכם ומפתחה של הפינאים, כאשר במצו לשותה כן על יידי ה'. ייחד זה קרי מנות פדריות מתחוד דרומאות של קדושים, כמו שכתוב בפתח-בג שמלך ובין משתו ויבדק שמר הסדריים אשר לא יתגאל. אשר לא יתגאל בפתח-בג של מלך ובין משתו ומשאל, בעוד ששאר הגעריטים היישראליים אכלו וגידען הדבר לדגיאל, חזנינה, עזריה ומשאל, עד שבימי ביתאנו של מסכם הכל, ומנาง זה השתרש בל כרך היהודים, עד שבימי ביתאנו של מזועtheadון היה לבחתת הכלל, וחותמי הרים אמרו למלכי יהודים של האדון: "מזועtheadון אוכבים ושותים גם הטוכסים והחטאיהם?" ולא אלו בלבד, אלא גם המאמינים והתוארו בילה להם את טעםו של הדבר ופוד סיפר, כי קול גונה לו שניהם מיטים לאמרות: "את אשר שחר אלוהים, אתה אל חטאנו". מאחרו צונן התחיה להתרבר הדבר, שארות כתוב פאבלוס הקדוש: "הכל מהר למשורדים, אבל לטמאים ולחשיר-אטונה, אין דבר מהoor". אף על פי שהרוכב וזהבם בגיבוד לעבות זו, שפטו הם סגדים, כי טהורם כרך מותר להט לאכול מסבלים של חכופרים, אבל זאת מסחרת את הבודה של גנו העורדה שאנו יודעים כי השולחות של המאמינים הם טמאים, טפדיים טמאים גם לבוט ומטפונים, וכי בצד לא יהיה טמאים השולחות של אונשים, שאסמייהם ואוצרותיהם אדרדים?

25. ומכיוון שהבגנו. בכתיבתנו של היהודים אל הקלות אשר הביא אלוהיהם כל היהודים הכהרים, הבה ונחזר עלייהן בקצת יתר דיקוק סכפי שעשו זאת קדמוננו. ובכן, אומד שפה לכל העם הימראלי המדבר שבעבר הירדן: "ראה, אזכיר נזהן לפניו הים ברכה וקללה: את הברכה, אשר השפיע אל מצוות ה', והקללה, אם לא תשמעו את מצורות אלוהיכם. והיה כי יביאך ה' אלוהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשותה, ובתת ברכה על הארץ בריזים, ואם הקללה על הארץ עיבול; הלא הטע בעבר הירדן". ראה פל פי שדברים אלה מלאים שטעהם בהדרת, הם לא יכולו להטבשם אלא אחר מעבר הירדן, ככלומר לאחר שגורען של ממשich בתקדש בסאקראמנט השבילה* בסדי הירדן.

* שדילולים : כל ידי המתגע במי הירדן.

Et quidem rex ille in ceteris omnibus iustitiae testimonium accepit, sed in hoc solummodo offendit Deique iram promeruit, quod impiis et Deum odientibus auxilium prebere et amicitias non exhorruerit copulare. Quos utique non esse alias quam eos, qui a domo David se ipsos exciderant, evidenter scriptura designat, sicut et hi impii et inimici semper Dei filio Iudei a veri David domo, quæ est ecclesia, se ipsose segregant et a regno Christi absensi^a regnum expectant ac desiderant Antichristi, quem dominus Jesus interfici spiritu oris sui et destruet illustratione adventus sui. Non solum autem ipsum, sed et iatos qui noluerunt regnare super se secundum evangelii parabolam, accepto celorum regno, regrediens iubebit interfici se presente.

(c. 24) Erepti^b igitur de potestate tenebrarum christiani et translati in regnum filii caritatis Dei nullatenus debemus eorum convictu et societate pollui, a quorum erroribus omni genere probamur absoluti. Meminisse etenim nos oportet, quomodo et propheta ille, qui de Iuda missus fuerat im Bethel, ubi ab Ieroboam rege^c Samaria vitulus aureus colebatur, a Deo prohibitus, ne illic commederet vel biberet, etiam u^d invitanti se regi responderit: 'Si dederis mihi medium partem domus tuę, non manducabo panem neque bibam aquam in loco isto'. Insuper et munera oblata sibi ab eodem rege suscipere recusavit. Verum quia postea seductus a pseudopropheta quodam contra preceptum Domini in eodem loco comedit et bilit, Dei iudicio leonis traditus et ab eo interemptus occubuit. Nam quod in veteri testamento religiosi Iudei^e diligenter abstinuerunt a cybo et potu infidelium, ubi illis preceptum sit a Domino, non facile advertitur; documenta tamen extant de exemplis sanctorum, sicut de Danihel scriptum est: 'Proposuit autem Danihel in corde suo, ne pollueretur de mensa regis neque de vino potus eius et rogavit eunuchorum prepositum, ne contaminaretur'. Concessumque est Danihel Ananias Asariae et Misaheli, cum caeteri pueri Israelite vescerentur cybo regio. Quæ observantia in tantum inolevit apud Iudeos, ut tempore adventus Domini generalis esset omnium, ita ut dicarent impi Iudei discipulis Domini: 'Quare cum publicanis et peccatoribus manducatis et bibitis?' Et non solum hi, sed etiam fideles disceptarent aduersus Petrum qui erant ex circumcisione diceentes: 'Quare introisti ad viros preputium habentes et manducasti cum illis?' Quæ Deus mundavit, tu ne commune dixeris'. Ex quo tempore caepit declarari quod beatus Paulus scripsit: 'Omnia munda mundis, coquinatis autem et infidelibus nihil mundum'. Quo testimonio licet plerique in contrarium utantur, id est, ut propter hoc potent sibi licitum infidelium sumere cybos, tamen nostram omnino confirmat observantiam, ut innundorum innundas noverimus esse mensas, quia inquinatæ sunt eorum et mens et conscientia. Quomodo autem intundæ non erunt mense, quorum maledicta sunt horrea et apothecæ^f?

(c. 25) Sed quia ad maledictiones infidelibus Iudeis a Deo inpositas scribendo pervenimus^g, paulo diligentius a superioribus eas repetamus. Ait itaque Moyses omni populo Israhelitico trans Iordanen in solitudine campestri: 'En propono in conspectu vestro hodie benedictionem et maledictionem; benedictionem, si oboedieritis' mandatis Domini, maledictionem, si non audieritis mandata Dei vestri. Cum introducerit te dominus Deus tuus in terram ad quam pergis habitandam, pones benedictionem super montem Garizim, maledictionem super montem ^h'Hebal, qui sunt trans Iordanen'. Quæ verba cum permagnificis sensibus plena sint, non ante potuerunt impleri, nisi Iordane transito, id est baptissimi sacramento corpora Christi tactis aquis Iordanicis dedicato.

^a) excisi corr. in abaci P. ^b) arcti P. ^c) regum P. ^d) apoteccas h. supercor. P. ^e) p. alia man. supercor. ms. P. ^f) oboedieritis P.

שיהי "בדידים" פפירותיו "הפרדה" סצ'ין עם שם הפליחים שפדרדו מעל קהיילם הכרופרים, כדברי פאלוט של עז'ר: "וכחהה ירצהן שלפני האלוהים שהבדילנו מרhom אמי, שאделה כי את בנו, לא בראתי עם בשר ודם". ואילו "פייל" פפירותו "תהום ישנה" סצ'ינת את הקהילה שבבדור וזו של הכהופרים, אשר לא הסכימה לעבור אל הרוח החדרת המchia, אלא העדיפה להשאך באורח היינון המסתירה. ומיכירון שמתמינו בכר, אך עליהם שssp בלתי פוק שי' גלילות, בכתרבו: "חו שדי יהודיה בסיסי ביכי" בכוול, עליהם אשפור כסיט עברתי". וכךם מכל ההבטחת והברכות כוון וחור על (ראשו של) עם השליךיהם, - כך כל האיזומים והקלות מהשור בקוניל השטן, אף ליפוי ארונו סדר טש, שעלייו התגנאה מפני הארור חייה בפיר, זאת אומרת בירושלים, "ארור נשד", מופץ בעולם, "ארור אסיך", וגresa אחראם גורסת דבר זה כר: "ארורים או צרכותך וככל מסארותיך, ארור ביר ביך וביך ופרי אמתך, ארור תהיה בגאר", כהוילזטן הגור אוטר: "האר אשר בקדרכך, אתה אוטרם פס הבורים יעללה עלייך ספלה ספלה", משמע הוא יתיה לבן האבות "ומתחבר בדורותיו לשורש הדית ולדעתו". ואחתה תרד משה מטה ברוח פצע הדית זיבת תהיה פרושל על האדמה ומיועד לאש. "האר תהיה לראש ואחתה תהיה לזבוב". ועתה באים אונשים ססדייטים ומסדים כל דעת פצם לרוזםם לראש מסקום שם נפלו, וכיילו לא בדיין הוא שייהיו לזון; אך ככל מה יותר הם לערומים, עד אשר יכנס מלוא הגוים וכך כל ישראל ירשע, משפט כל הרואי להוציא, כי "והפלא ח' מכות גזרו רגאנטי וחלילים רעים ובאנדים" של הכהופרים שצצטנו. ובונם אחר וורס את הדבר: "סקחת ואנגורת בירוח וחלילים נאנדים". וכך: "ויהי בך אף כל פדות מצרים אשר יגרת פגיותך ונדבקך בר. גם כל חלי וכל סכה אשר לא בחר בספר תורה זויאת יעלם ח' עלייך עכ' השמדך". ואונם זהו הדבר שאז'ן הבואי-לעיל מטור האבגדילוון "ויהי מה האדם הזה", משמע שאליו באט הרוח מספקה גור אט שבע האחרות הרעות טפנה, "רעה פראסיתיה".

26. דבריש אלה אונרנו בקייזר, העליינו מעת מחדך הסדרות, כי רצינו להדרות בקייזר בפרץ, כמה גזרות הן הברכות שלאלוהים זיכיה בחן את עס השליות, ובמה, לעומת (סעל פגנו), ובאייזו סודה נסודקנותן ה' הקללות שפילא בחן את קהילת הכרופרים ורוחם את התורה יtan את הנרכות, ברכוי אה אלה, כדברי השליך: "בכל ברוח-דרות ובמרותם במשיח". ואילו הילו, שלא האמיין לא בראתו ישל משה ולא בזרינו של המשיח ושמשות בך צדנו לצדאו צוים במשפט זך-אל אלוהים, פליימת תנואה עקללה עיבאה ספינו של משה עצמו: "ארור כל אשר לא יקיים את דבורי התורה זויאת" לפשוט איזם בAKER איזו חפץ לסתור בת שכתוב בת: "קרוב אילין הדבר שאל בפיר ובלבבך לנטוור". ודבר זה מביע השליך כר: "הוא דבר האסונה אשר אונחצ'ו-סבירים. כי אם בפיו גורדה שירוח הוא האדון ומאמין בלבבך, שהאלוהים העירו סן המתים, מושע: כי בלבדו יאסין האדם והיתה לו לזרקה, ובפיהו יודה והיתה לו לישופה".

יהא, איפוא, חיברנו זה קדר. כי פליינו לפנות מקרים לבודדים מאתגר בחדריפות רבסגןון, אשר נקלות רבה ייחסיבו לבנות פסוקות ובסדרות

826—827 Garizim namque, qui^a interpretatur divisio^b, significat apostolicam plebem divisam ab infidelium synagoga, sicut Paulus de se ipso ait: 'Cum autem complacuit ei, qui me segregavit de utero matris meae, ut revelarem filium suum in me, non adquievi carni et sanguini'. Hebal^c autem, qui interpretatur vorago vetus^d, significat carnalem et infidelem synagogam, quæ non adquievit transire ad novitatem spiritus vivificantis, sed maluit remanere in vetustate^e litteræ occidentis. Ibique eis perseverantibus supervenit inmensus fluvius maledictionum iuxta quod scriptum est: 'Facti sunt principes Iuda quasi adsumentes terminum. Super eos effundam quasi aquam iram meam'. Et sicut omnes omnino promissiones et benedictiones requieverunt super apostolicam plebem, sic omnes comminationes et maledictiones confirmatae sunt super synagogam Satanae in ipso ordine rei, quo Moyses predixerat verbis dicens: 'Maledictus eris in civitate, id est Hierusalem, maledictus in agro' mundi dispersus, 'maledictum horreum tuum'.

^f Quod alia translatio sic dicit: 'Maledicte apothecæ tuæ et omnes reliquæ tuæ, maledictus fructus ventris tui et fructus terræ tuæ, maledictus eris ingrediens', nascendo in hanc vitam 'et maledictus egrediens', moriendo videlicet de hac vita. Et post multa: 'Advena', inquit, 'qui tecum versatur in terra, id eat populus gentium, ascendet super te critique sublimior', effectus videlicet filius patriarcharum et 'socius radicis olivæ et pinguedinis factus'. 'Tu autem descendes et eris inferior', absclusus ab olea, et siccus in terra iacens igni destinatus. 'Ipse erit in caput et tu eris in caudam'.

Et nunc veniunt quidam per se eos conantes levare in caput, unde cederunt, quasi non debeant esse in caudam, quod utique semper erunt, donec plenitudo gentium introeat et sic omnis Israhel salvus sit, omnis videlicet salvandus. Nam istorum quæ punc sunt infidelium augebit Dominus plagas, plagas magnas et perniciientes, infirmitates pessimas et perpetuas', quod alia translatio dicit 'plagas verissimas et infirmitates veras'. Item ibi: 'et convertet in te omnes afflictiones Aegypti quas timuisti et adhærebut tibi. Insuper et universos langores et plagas, quæ non sunt scriptæ in volumine legis huius inducit Dominus super te, "donec te conterat". Hoc profecto est quod supra de evangelio posuimus: 'Erunt novissima hominis illius', id est ad quem spiritus inmundus cum aliis septem se ipso nequioribus ingressus fuerit, 'peior prioribus'.

(c. 26) Et hec quidem breviter diximus, ac de multis pauca libavimus, strictim scilicet volentes ostendere, quantis benedictionum muneribus dignam preparaverit Deus apostolicam plebem, quantisque e contrario maledictionibus suis meritis repletam infidelem repulerit synagogam, quatinus et in electis impleretur quod predictum fuerat. Etenim benedictiones dabit qui legem dedit, benedicens eos, videlicet iuxta apostolum, in omni benedictione spirituali in cœlestibus in Christo'. Et illis qui nec Moysi litteris nec verbis Christi crediderunt, ac per hoc iusto Dei iudicio reprobati sunt, illa maledictio superveniret, quæ ab ipso Moysi ita fuerat prenuntiata: 'Maledictus omnis qui non permanserit in verbis legis huius', ut faciat ea, nolens audire quod in ea scriptum est: 'Iuxta te est verbum valde in ore tuo et in corde tuo, ut facias illud' quod apostolus sic exponit: 'Hoc est verbum fidei quod predicamus. Quoniam si confessus fueris in ore tuo dominum Iesum et credideris in corde tuo, quod Deus eum suscitavit a mortuis, salvis eris; corde enim creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem'.

(c. 27) Breviter ergo ista a nobis perstricta sint. Nam et cedendum est maioribus subtilioribus ac secundioribus, quibus perfacile est altiora et occultiora huius

^{a)} que corr. in qui P. ^{b)} Garizim divisio in mary. ^{c)} Hebal vorago vetus in mary. ^{d)} in infidelitate dei, et superer. in vetustate P. ^{e)} enim suscitavit dei scr. P.

^{f)} Hieron. de nomina Hebraic. (opp. ad. Vallartianus III, 28). ^{g)} ibid. (opp. III, 11).

בנוראה זה. והדבר ברור ליחסו תיכף וטיז; כי אהבת רבייה דועכת; הפשע רב והחולך בכל אחר ואחר, הרשע של חסרי-אמונה מתחזק; המרשה של האגדaicristianos קדבה ובאה. כי ניתן והקיים החסיד בירוח ישב אל לבו (את הדבר) ויזורוה כל איש טאנזינו לקבץ כל מה שיש לדעת ספרי מורי הכנסייה על האגדaicristianos כתבי הקודש וכל מה שנכתבו וברשות בהם עלאודתו. לדבר זה יהיה, בלי ספק, דרך לשפירת האמונה, להטעוררות התקורה ולהאדמת חנה של אהבת המשיח ולהארת פניה.

9. אוזנות האיסור לאכול עם היהודים ולהתagnar אלייהם לניברדיוס, האב המבוגר בירוח מاقل אבו-ברדיוס ישועה עולם באלווהים רבאדו ישבו.

אליו היה המקומות קרובים והזמינים שוקמים, הייחית רזהה לשוחח אתך, האב הנכבד, פגיהם לעתים קרויבו יותר ולהיות סונדרם חסיד כל ידי העצה של הרוד קדושתך הוא בזרכי הפרטי והן בזרכי הגיבורי. אך סכירון שהסתתקים הגדולים שבין* הארץות מרגעים אותם פזה, סונמה אובי להביע בכתוב את אשר איבנג'י יכול להביע בעל-פה, וסבירא בזה ליזעטך את מצוקתי, או מה שירוח נכוז, את מצוקתך של כנסיית האלווהים, שהוא איבנה קטנה כל עיקר; מכירון שיש דברים שביהם איבנג'י אפייך די-הצורך, שבקש אני גם להאזר בכוח גבורך, כמו בסגן חזק ביוטר וכמו בחותם שאין לפזרצת.

להו ידוע להוד שיבתו של האב, כי הפעה פקדתי בשיטתם לב הרואיה את אונשי** האימפרכיה שלבו. ובמזה שביראה בהם דבר-מה פuous, תיקנתיו מבה-יגות האמת, הכל לפי הכוחות שהעניק לי אלוהים בחסנו. ואורתו מעד הצהרתי וההורתי לכוכם, בהתאם תורה האלווהים ולדיניהם הקדושים של הכהדים, כי בתוך שזמרי אמייתיות של האמונה הנהו רוחה עלייהם לנוכח בחומרה רעה ולהתרחק מן השיתוף עם הכרופדים, ולאו דרואה עם עוזבי האילילים היושבים ביבנינו מעש מסד זמן, אלא כן היהודים; שדרמה שהם פזרוים בעירנו זו ובצדיהם עדים לאחדות הסוכבת לה. שהרי סדרם היהיתי, שלא הגנו ולא נאה לאמרגנו, שבמי האור ירעומ על ידי הצעם עם החושך ומכונאות הספיקה, שיא לה להכין עצמה ולא כהן וקסם לחיבורו כל חגה שבסמיים, תישחת וצבע עם כבשת ישראל הבזוייה שהיה כולה כתמים וקמטים. ואכן, אין הדעת סובלת שהבותלה המהורה המאורסת לבגר האחד תחפר לסדר על פולחנה של דוגה, תאכל ומשתה פסה, ובשל כך לא זו בלבד שתדרדר למגע עברה טונים, אלא גם תסכך בה נפחה ותזיק (בצל קר) לאסונות. שהרי זאת שיותן חזאן הנזורי מטור עזות עם היהודים רעהות יתרה ואך באוים לדוד עסם בכפייה... אחת לצמחיות ומשום כך שופרים אתם את שבטים, מחללים את יום האודן על ידי פורדה אסורה ואר אינט צמיה נרמי הזרמות הקברעיס. צמיהם הרובה מוחזקות בידיו היהודים כשפירות, כמה אחראות כמכירות ירום, אחראות מהן אף מתקללות, אך ככלו כאחת טופקרות על-פי-ירוב או לאדרותם או לתאוותם או לעורמתם. לשם כך מסתיניים

* את המלה (המשמעותים) לא תרגמתי.

** בסכטס populos (=עם).

rei pandere: quod iam iamque fieri oportet frigescente multorum caritate, habundante 826—828 ubique iniquitate, incredulorum convalecente improbitate, Antichristi fallacia adpropinquante. Atque utinam iuberet religiosissimi imperatoris industria alicui de suis, ut colligeret omnia quoq; a magistris ecclesiarum in scripturis sanctis de Antichristo intellegenda vel exposita vel signata sunt. Valeret profecto ad cautelam fidei, ad erectionem spei, ad roborandam et commendandam dulcedinem dilectionis Christi. Amen.

9.

Agobardus Lugdunensis archiepiscopus Nibridium Narbonensem archiepiscopum decendo convictu et societate Iudeorum exhortatur.

826—828.

Cod. P fol. 67—69.

10. *Ed. Masson p. 98—103, Baluzeus I, 102—107, Migne CIV, 107—114^a.*

*BEATISSIMO PATRI NIBRIDIO¹ AGOBARDUS IN DEO PATRE ET DOMINO IESU
SEMPITERNA SALUTEM.

1. 67.

Si locorum vicinitas et rerum tranquillitas sineret, vellem quidem frequentias cum paternitate vestra ad os loqui et, sive in privatis^b seu in publicis necessitatibus, consilio semper vestrae sanctitatis institui. Sed quoniam prohibent interiacentum spatia longinqua terrarum, quod verbis nequeo, litteris molior adimplere; meam vobis, immo ecclesiae Dei, non minimam necessitatem in notitiam perferens, et in quibus ipse parum fortis invenior, virtutis vestrae presidio, quasi scuto validissimo et muro inexpugnabili, desiderans communiri.

Sciat^c itaque paternitatis vestrae reverenda canicies me anno presenti, dum paroeciae^d nostrae populos debita sollicitudine circumirem, et, si qua in his depravata videbantur, pro viribus, quas Dei gratia largiebatur, veritatis ratione corrigerem, denuntiasse omnibus et precepisse secundum legem Dei et sanctorum canonum instituta, ut se, tamquam veri cultores christianæ fidei, omni observantia ab infidelium consortio segregarent: non utique gentilium, qui inter nos minime communorantur, sed Iudeorum, qui in nostra hac et in nonnullis aliis viciniis urbibus videntur esse diffusi. Quis et satis indignum ac fidei nostrae inconveniens esse videbatur, filios lucis tenebrarum societate fuscari, et ecclesiam Christi, quam decet sine macula et ruga sponsi^e Ep. 1. 17. caelestis amplexibus^f preparari, maculosq; rugosq; ac repudiata synagoge contubernio^g Et. 1. 17. decolorari. Et vere absurdum est virginem castam uni viro Christo desponsatam meretricis dapes expetero, et per communionem cybi ac potus non solum in diversa flagitia corrovere, verum etiam fidei periculum sustinere, dum ex familiaritate nimia et assida cohabitatione aliqui de grege christiano sabbatum quidem cum Iudeis colunt, diem vero dominicam inlicita operatione violent, nec et ieunia statuta dissolvunt^h. Plerisque mulierculae ancilarum iurae, alias ab ipsis velud mercennariae detinentur, nonnullæ etiam corruptuntur, omnes vero huiusmodi vel dominationi vel libidini vel deceptioni eorum in commune prostituuntur, admittentibus in hoc ipsum iure

^{a)} Lemma: Ad Nibridium episcopum.^{b)} in loco raa.^{c)} Sicut P; Sciat corr. Lal.^{d)} paroecian corr. in iae P.

1) *De Nibridio cf. EE. IV, 433. 603. De anno mortis eius nihil certi constat, r. Simon Leder. der Fr. I, 304 n. 3. 2) Cf. Episcop. relat. a. 825 (Capitol. reg. Francor. II, 51 c. 11: Num si... Iudei more carnali sabbatum carnaliter observare satagent, quanto magis christianæ religionis devotionis ob memoriam dominicas resurrectionis eundem dies venerabiliter... colere debet! Multi namque nostrorum visa, multi etiam quorundam relata didicimus quosdam in hac die opera ruralia exerentes ut fulmine interemptos etc.*

בגיה-השפטן בשוגאה ערמטומית ובבדרי אדריכלים. הם מופיעים פעמים ופעמיים להירוח אגדתי-האבודות, צדוק בדיקיט, נצר נביאים, והאוסטליים השומרים לדבריהם אלה אינם יודעים, כי דוד נביאיהם ורוהגים לבוזותם: גדי חוטם, עם כבד-עורון, צדוק פרעושים, בז'ים משחיתים; אם אביהם: אפריו ואסם חתית, ושוב אורתם עצם: קידריה סדום ועם פרטרה. וכן אין תללו יוזפין, כי ירחבן, מבשר האדרון, אף שם ילדי צפונוגים, וכי האדרון גאנס קרא להם פסום: "נחשין", עסן "זרע רע", טערות, פרשותה וטנאך, וכן עשת לעתים קדרותות. לפיכך סקצת פשופי-עם ולכדים בסצונה של פטונות גודלה כל כך, עד סמסרים הם בלבד הפתחה וסודים בבלוי בפי-רשיים בקרוב אונשים שכםותם, כי זה העם הנבחר ואין זולתו, כי הוא סודם דת אדורתו הוא רכי אמורתו מהימנה בחרבה פלגרו.

כאשר ראיינו, כי גראפה הזאת מופחת ובשרה של העזה המסדרה להשגההנו וכי אף פשה ותולכת מיום לשום הרובל בפלצענו, השתקלו, במדת כוחהינו התוששים, להושיט יד לנפשות התזבזות ולהחזרנו אל דרך האמת. ועל כן, כשם שלפניהם אסורה תורת האלונים על היהודים להחתהן בפוגדי-האלילים ולהשתחת בפוגדי-האחים, לבב, קמוץ, יעצרו הללו וכוכו קפרי-חיטון והשתפנות בסודה את עבורה האלונים וישר את חירום לבם בעROL פנוד אלילים, אך מצאו פכים לנצח לאסור נס. על בני עדתנו לאכול ולשתות בחזרה היהודים הבופרים ולגבור את תחת קורתן-גב אתם, לבב יסודר, בתואנת מבע זה, מן התמימות של האמורה הגוזרית ולבב יסתובכו ללא פרגא בכבלי פזיות, כשהם מקשייבים לסייעי-הבדים של היהודים. בעוד שאין אדו פגלאים, למרות יחסוך האכזרי והטוב אליהם, להביא אפיקו נפש אחת מהם בעצמתה הרוחנית של אמורנו, מקטן אנשיינו סובים ברצון על שולחנותיהם, ובשעת שמציבו את גוףם בטאלוביהם מתחמי למליזי חכמים שלחם*. וזרמה כי דבנה זו להזק האלקי הדרכיה גם את אבויינו בדיניהם, ואנתנו ציינו להוראותיהם בסיסירות נפש, בכל שיכולנו. שכן חוששים אדו לסכנתן של הנפשות שתופקדו בידינו, ויראים טמא דמן יתבע סידיינו בירום-הדין.

שליחים אחדים (של הקיסר). וביחוד אברادرום, המאגיסטר של היהודים, ניסו אחורי-כך לחרום את פעלונו התמים הזה, שמעם למוסטו ובסורה של פקדות הקיסר. אורלם אחזו לא וויתרנו להם אפיקו בסלאו נימת, כדי שמקוים אדלון האמת של החוק האלקי והדינית הבוגדים של האבות הקדושים בנסיבות אריתנה ובלתי-פסנתרת, על-כל פנים לא העזנו להשלים עם פקודה הרת-כליה כל כך ולא יכו לאחמי סקירות האדוק ביחסו והראוי לחסד האלוהים ציווה דבר המתגדר לחזק האלוהי, הסותר את הדיניות הקדושים של הقدسיה ושית בו סכבה רבה לשלופה. שהרי שקידתו הנאמנה וחסידותו המופלאה שגביהות מסיד על כל, תורה-אלוהים נשמר בכל אחר ואתר, צדיני הقدسיה יקוטר בהחמדה ויעמוד בחוקם ושתגבר טוים ליום ישועה ועוזמתה וחגדל תפארתם על פניו בדור הארץ.

לפיכך, קורתם גם אתה, האב המבורך בירוח, הנחבות עתה בעיניך הכל לעבר ולטפונות לבית אלוהים, ועמדו איתן, ללא חת, וללא חרדה על צור שסורת הقدسיה, ואל תחת לבך לרוחות לגופים ולשפורים של יום סגידר; אם גם בכותם של אלה להכות בירודותיו של בית-האלוהים, אך אין בכותם לטומם אורתן, טבוני שאף שגרי-השאול איהם. יכולים לגבור עליו. הלא ידעת, האב הנגרץ, כי כל (אללה) שפועל ההורה עלייהם קלה פליהם, וכי כבגד לושא קללה, אשר גאה כסיס בקרבתם וככמם בגאנותיהם; גם אדרוריים הם בפייר ואדרוריים בשדה, אדרוריים בבוראם ואדרוריים בגדאות, אדרור פרי בטוג, פרי אדרום ופרי בהמותיהם, אדרוריים

* אינני בטוח אם התרבום אכן נכון. רואל epulis וטוקו Migne

discipulis

826 – 828 diaboli filii odio subdolo et fallacibus blandimentis, dum se patriarcharum progeniem, iustorum gennas, prophetarum sobolem superbo ore proloquuntur, ignorantibus miseric, Isa. 1, 4. qui hec audiunt, quod ipsi eorum prophetas gentem peccatricem, populum gravem Ex. 16, 2. iniuitate, semen nequam, filios acceleratos, patrem ipsorum Amorreum, matrem Cetheam, Isa. 1, 10. Sodomorum principes et Gomorre populum soleant appellare. Sed et illud pariter, Matt. 2, 7. nescientibus, quod precursor Domini *Iohannes genimina eos dixerit viperarum, et Isa. 12, 34. ipso Dominus frequenter illos nunc serpentes, nunc generationem malam, pravam, perversam atque adulteram vocitarit. Unde et in tantum erroria pelagus noonulli ex vulgaribus ac rusticis abducuntur, ut hunc solum Dei esse populum, apud hos pie religionis observantiam, ac multo certiorem, quam^a nostra sit, fidem, et seducto^b suspicentur animo et ore impio inter pares et consimiles fateantur.

Quod malum cum im plebe nobis commissa videremus excrescere atque in dies singulos ipsa iam consuetudine propagari, studuimus pro viribus lapsis manum porrigeri, et errantes animos ad veritatis lineam revocare, aequum credentes, ut, quomodo ipsis quondam lex Dei precipiebat, ne cum gentibus matrimonium copularent neve cum eis commune convivium celebrarent, ne videlicet per consortia nuptiarum et communio- nem cyborum a divino quidem cultu deficerent, idolatrias autem iugis libertatem animi inclinarent, ita nunc et noster populus inhibeatur, ne cum Iudeis infidelibus vescendi participium, consortium bibendi, habitandi contubernium habere presumat, ne sub pretextu societatis huius a simplicitate quidem christianę fidei exorbitent, *Iudaicis vero fabulis attendentis inextricabilibus errorum laqueis implicentur. Cumque nos neminem illorum humanitate tanta et benignitate, qua erga eos utimur, ad spiritalem fidei nostrae virtutem valeamus adducero, pars aliqua ex nostri.. dum libenter carna- libus eorum virtibus communicat, spiritualibus discipulis capiatur. Hanc etenim divinae legis providentiam patres nostri instituta canonice videntur esse secuti, quorum^c nos preceptis, in quantum potuimus, devotis animis obsequuti sumus; periculum scilicet animarum, que nobis commissæ sunt, pertimescentes et carum sanguinem de nostris manibus in divino exquirendum iudicio formidantes.

Temptaverunt porro quidam missi et Evrardus maxime, qui Iudeorum nunc magister est, religiosum hoc opus nostrum destruero, ac sub obtenu edictorum imperialium^d labefactare. Quibus nos neque ad oram cessimus, ut divinae legis veritas et sanctorum patrum constitutio veneranda immobili apud nos atque inconvulta ob- servatione perduret^e. Nec vero tam feralibus iussis ausi sumus adquiescere, aut religiosissimum ac Deo dignum principem quippiam divinas legi contrarium, sacris canonibus adversum, saluti ecclesiae periculosum credere potuimus precepisse. *Cuius ad hoc semper invigilat fidelis industria et pietas admiranda, ut lex Dei ubique servetur, ut canonica instituta perpetua rigeant firmitate, ut salus ac virtus ecclesiac tota terrarum orbe gloriiosius in dies singulos convalescat.

Unde et tu, pater beatissime, qui columna nunc in omnibus et firmamentum domus Dei crederis, sta super petram ecclesiasticae observationis immobilia, intrepidus, inconcessus, floccipendens adversariae tempestatis ventos, imbras ac flumina, que fundamento quidem domus Dei inlidi possunt, ipsam vero subruere non possunt, quia Matt. 14, 12. nec portæ inferi adversus eas[m]^f prevalere queunt. Scientes itaque, pater venerabilis, Gal. 2, 12. omnes, qui sub lege sunt, sub maledicto esse, et inductis maledictione, sicut^g vesti- Ps. 104, 14. mento, que intravit sicut aqua in interiora eorum et sicut oleum in ossa eorum, cf. Duct. 22. maledictos quoque in civitate et maledictos in agro, maledictos in ingressu et male- dictos in egressu, maledictum fructum ventris et terras et peccorum^h eorum, maledicta

^{a)} que P. ^{b)} -casi — pertimescentes in loco raro. ^{c)} scilicet corr. in -fieri P. ^{d)} im- perialium P. ^{e)} perdura corr. in -re P. ^{f)} in P. ^{g)} si cū P. ^{h)} peccora corr. in peccorum P.

סודותיהם, אסמייהם, או צדרכיהם, מabolicותיהם ושיורי המקולות עצם ואין איש מה יכול להגדיל מן הקלה האיוונה והבורהה הדעת של התורה אלא בכרחן של מי שהיה לקללה בפדו. כמו כן ידעת, כי לא זו בלבד שאין להתרועע עם שם איש מאגשים שאים רודים לקבל את ההשפעה של השליחים, אלא אף יש לגער סעל הרגלים את אבק עירם וביתם וכי בירם-הדין יכול לסודות וטמרה מהם. על כן התמד גם אתה ובשורת החרק האלוהי, כי אם אתה דיברי הכהנויות, חזק את כל מי שאתה יכל, הפחד את כל מי שאתה יכול, ואל תבagna עליהם קללות בראות ומאורות אירמות כל כך. יתרה מזה, ואחרוריהם, פן תבagna עליהם עמידה לעמיהך הבישופים ולאחיך השכבים, לפגן חוטר פן מחתה וסגן של עידודך לעמיהך הכהנים של המשח בהסכתם כולם ובמאץ מנוחך. הנה הרעה הגדולה הדעת פן הכהניות של המשח בהסכתם כולם ובמאץ מנוחך. הנה ונשמע את כביסת האם, כשבפי בולבו דבר אחד, לכוונו עצה אהת ולב אחד, משפט שלחתת לנו, שהרי אנו יודעים, כי זה גם חפצו של גואלו רב-החסד ופשות כך הוא ספיקת צוינחה לפניו אביו בפדו ואומר: "אורם לא לבז בעד אלה אבci מעתיך לך כי אם גם בעד כולם שיאמינו כי כל דברם, למען יהיה כלם אחד, כאשר אתה אבי כי ואני בר והיו גם המת בנו כאחד". מכל מקומות, כי בדור אימוננו בהם, עד מאנו מאמניים, כי לא יטמוד ספקל זה אלא בדרכות מאמניים; ואם, חס ושלים, תריפינה דרכם, הוא ימорт. כי אלוהי הסבלנות והנחתה הוא יתן לכם לב אחד לאיש כאחינו יברכו ישות המסיח, למען נכבדقلب. אחד ורביה אחד את האלוהים אבי אדרונינו ישוע המשיח". אמן.

eorum cellaria, horrea, apothecas, cybos, et ipsorum cyborum reliquias, nec posse quem- c. 818—828
 piam eorum ab hoc tam inmani tamque horribili maledicto legis eripi, nisi per cum, qui Gal. 2. 12.
 pro nobis factus est maledictum. Sciens *etiam in eos, qui predicationem apostolicam *c. 49.
 nolunt recipere, non solum nullo eorum utendum, sed et pulverem civitatis domus Matth. 10. 14.
 eorum de pedibus excutiendum, remissiusque in die iudicii Sodome et Gomorras futu- Matth. 11. 24.
 rum quam illis, permane et tu in divina legis observantia, persiste in canoniciis institutis,
 tene quos potes, terre quos potes. noli dicere nec sinatis quemquam fidelium tantis
 maledictionibus tamque horrendis damnationibus per maledictorum et condempnatorum
 prophana consortia communicare. Quin potius et ad vicinos coepiscopos ac fratres
 » cohortacionum^{a)} tuarum munimenta transmette, ut pari omnium consensu et labore^{b)}
 communi tantum hoc malum de Christi ecclesiis auferatur. Impleamus matris ecclesiae
 gaudium, unum omnes dicentes, unum sapientes, unum sentientes, id est certamen
 habentes, quia et hoc benignissimi redemptoris nostri desiderium esse cognoscimus,
 secundum quod pro nobis patrem ipse precatur dicens: 'Non pro his autem rogo Ioh. 17. 22. 21.
 tantum, sed et pro omnibus, qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes
 unum sint, sicut tu pater in me et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint'. Tanta
 vero nobis est de parte vestra fiducia, ut credamus opus hoc vel conatu vestro
 staturum vel vestra, quod absit, remissione lapsurum. 'Deus autem patientiae et Rom. 12. 1. 6.
 solatii det vobis id ipsum sapere in alterutrum secundum Iesum Christum, ut unanimes
 » uno ore honorificeamus Deum et patrem domini nostri Iesu Christi'. Amen.

a) cohortacionum P. b) labori P.